

Non omne individuum substantiæ per se solitarie existere potest. iv, 167, a.

Unum individuum dependet ab alio per se, sed ut a causa extrinseca. iv, 180, a.

Non quodlibet individuum in genere substantiæ, etiam in natura rationali, habet rationem personæ. v, 86, b.

Quomodo singularia et individua sint ejusdem rationis? v, 100, a.

Quadrupliciter intelligi potest personam addere supra individuum aliquid positivum. v, 105, a.

Aliquid est per se causa alicujus individui, quod non est causa omnium individuum ejusdem speciei. v, 295, b.

Partes materiæ individuales non sunt partes speciei, sed individui sub natura speciei. vi, 284, a.

Quomodo sit idem individuum, puta hominis, per totam vitam suam, non obstante transmutatione materiæ? vii, 58, b.

INDIVISIBILE

Indivisibile duplex. ii, 10, a, circa finem.

Indivisibilis forma, non tamen indivisibiliter existens, potest magis et minus participari. ii, 123, a.

Indivisibilis forma potest dare divisibiliter esse. ii, 129, a, circa finem.

Unitas quæ est principium numeri, omnino est indivisibilis. ii, 204, b-205, a.

Utrum aliquis locus sit indivisibilis? iii, 125, b, et inde-135, b, et inde.

Indivisibilia quantitatis non sunt per se subsistentia, aut sensibilia, aut partes eorum quorum sunt; nec habent subjecta adæquata. iii, 136, b-137, a-138, a-182, a.

Indivisibile non movetur nisi per accidens. iii, 137, a, circa finem.

Utrum instans sit aliquid indivisibile, non durans? iii, 160, b, et inde-180, a, et inde.

Quid est indivisibiliter desinere esse, seu corrumpi? iii, 180, b.

Indivisibilia temporis ac motus, quomodo corrumpantur? iii, 181, a.

Materia de se est indivisibilis. Quis sensus? iii, 213, b-238, a.

Utrum sit indivisibilis secunda mora in qua angeli meruerunt vel demeruerunt? iii, 346, b-359, a.

Ex hoc quod angelus movetur, non sequitur quod aliquod continuum componatur ex indivisibilibus. iii, 405, b.

Est duplex ubi: indivisibile scilicet, et divisibile; et indivisibile potest perdi in instanti. iii, 407, b, et inde.

Indivisibiliter durantium corruptio succedit immediate eorum generationi. iii, 409, b.

Utrum, in generatione substantiali, recipiatur quantitas in indivisibili? iv, 37, a.

Utrum indivisibile possit esse causa alterius divisibilis? iv, 91, b, in fine.

Alio modo est indivisibile punctum, vel unitas, et alio modo angelus, vel anima. vi, 210, b.

INDIVISIO. INDIVISUM

Licet quælibet res ex sua formali ratione sit indivisa in se, non tamen divisa ab alia. ii, 52, a.

Licet unum sit indivisum in actu, est tamen divisibile in potentia. ii, 205, a.

Esse indivisum in se, et habere in se principium divisionis ab aliis, est de ratione individui. iii, 239, a.

Indivisio duplex. iv, 152, a, in fine.

Qualis indivisio possit concedi inter naturam assumptam et personam assumptam? v, 57, b.

INDULGENTIA

Indulgentiæ quas concedit Ecclesia, aliquid valent, tam in foro Ecclesiæ quam in iudicio Dei. vi, 403, a.

Indulgentiæ valorem habent propter merita Christi et aliorum sanctorum. vi, 403, a, et inde.

Quæ conditiones requirantur ad hoc quod indulgentiæ valent? vi, 408, a-411, b, in fine-412, a et b.

Aliter absolutio sacramentalis et aliter indulgentiæ tollunt pœnam. vi, 411, a.

INESSE

Actualiter inesse subjecto non est de essentia accidentis, sed modus ejus; nec esse accidentis est inesse. ii, 518, b-iv, 152, b-vi, 264, b.

Aliquid inesse alicui ex se, tripliciter. iii, 12, b, circa finem.

Esse in alio per inhærentiam, et per identitatem, sese inseparabiliter comitantur in rebus compositis. iii, 240, a.

Non inconvenit aliquid esse in alio, et illud in eo, secundum diversa. iii, 308, b.

In quonam sensu dicitur quod accidentis esse est inesse? vi, 264, b, et inde.

INFERNUS

Quoad intensitatem, potest pœna ignis in inferno esse minus gravis quam in purgatorio. iii, 374, b, circa finem.

Christus veraciter descendit ad inferos. v, 273, b.

Christus in triduo mortis fuit totus in inferno. v, 274, a.

Infernus dicitur dupliciter. v, 276, b-283, a, in fine.

Fuit conveniens Christum ad infernum descendere, secundum quod importat locum, non autem secundum quod importat pœnam. v, 283, b.

In inferno patitur homo pro peccato dimisso, pro quo non satisfecerit in statu gratiæ. vi, 336, a.

Pœna inferni est minus malum quam peccatum mortale. vi, 374, a, in fine, b.

Utrum aliqua pœna, saltem accidentalis, in inferno possit minui, aut etiam ex toto tolli? vi, 450, b, et inde-452, a.

Licet ignis inferni non immutet naturaliter corpora damnatorum, tamen sola sensatio causabit dolorem exteriorem. vii, 106, b-113, b.

Sancti non negant ignem inferni esse materiale. vii, 111, a-114, a.

Ignis inferni est veraciter damnatis nocivus. vii, 113, b-114, a.

Quomodo ignis inferni possit esse nocivus animæ separate? vii, 117, a.

Aliquem exire de inferno, vel Paradiso, dupliciter. vii, 281, b, in fine.

INFIDELIS. INFIDELITAS

Non quælibet opera infidelium sunt peccata. iv, 301, a-464, b.

In infidelibus possunt esse veræ virtutes morales, non autem ultimate perfectæ, vel meritorie. iv, 301, a, circa finem, et inde-471, a, et inde.

Omnis vita infidelium peccatum est. Quis sensus? iv, 303, b-471, b.

Utrum sit verum omnia opera simpliciter infidelis, id est, non hæretici vel schismatici, esse peccata? iv, 465, a, et inde-470, a, et inde.

Virtutes in infidelibus sunt vitia. Quis sensus? iv, 472, b.

Sine infidelitate potest stare desperatio. v, 349, a et b.

Conscientia hæreticorum non remurmurat eorum infidelitatem. Quare? v, 436, a.

Fili infidelium, nondum habentes usum rationis, non sunt baptizandi, invitis parentibus. vi, 413, b.

Potestas principis super infideles, ad quæ se extendat? vi, 419, a, circa finem.

De infidelium matrimonio. Estne sacramentum? vi, 490, a-500, b.

Infidelibus semper fuit peccatum habere plures uxores. vi, 529, a.

INFINITAS

Quæ infinitas facit ne aliquid sit in genere? i, 357, a-358, b.
 Infinitas, quid? ii, 267, b.
 Infinitas tollit rationem actus et omnem speciem multitudinis. ii, 537, b-556, a.
 Aliter se habet infinitas ad intellectum divinum, et aliter ad voluntatem; ex quo sequitur quod Deus possit intelligere infinita, non autem velle quod sint. ii, 557, a.
 Utrum infinitas animarum rationalium in actu sequatur ex positione mundi ab æterno? iii, 8, a, in fine, b-21, a.
 Omnis infinitas stat in processu, vel secundum rem, vel secundum intellectum. iii, 17, a-18, a.
 Infinitas in successivis salvari potest, etiam a parte ante. iii, 24, b.
 Quæ infinitas competat per se scientiæ, et quæ per accidens? v, 231, b, et inde.

INFINITUM

Esse subsistens est simpliciter infinitum. i, 305, b.
 In infinitis non habent locum quantum et tantum. ii, 10, a.
 In infinitum augeri potest charitas, non sic quod sit aliquid augmentum ejus infinitum. ii, 134, b.
 De modo quo gratia animæ Christi est infinita. ii, 136, b-137, b = v, 165, b-169, b, in fine-170, a-199, b.
 Infinitum non commensuratur nec æquatur infinito, sumendo æqualitatem secundum rationem sui generis, quomodo æquari est commensurari; secus, si sumatur in ratione differentie. ii, 135, b.
 Substantiæ immateriales sunt infinite et finite secundum diversa. ii, 232, b.
 Species intelligibilis in intellectu creato est infinita in representando. ii, 252, b, in fine, et inde.
 Qualibet relatio divina est infinita secundum rem. ii, 270, a.
 Utrum magnitudo infinita possit poni in divino prospectu? ii, 376, b-385, b.
 Infinita Deus cognoscit, attamen non per modum infiniti. ii, 385, a-544, a, et inde-561, b.
 Infinitæ ideæ sunt actu in Deo. ii, 465, a.
 Infinitum dupliciter: scilicet privative, et negative. ii, 523, b, et inde = iii, 191, b = vii, 255, a, in fine, b.
 Utrum, abstracta a materia, forma sit infinita? ii, 528, b-531, b, et inde-536, a et b.
 Quomodo intelligendum sit aliquid non posse transire de finito ad infinitum? ii, 532, b.
 Nihil, præter Deum, potest esse simpliciter infinitum. ii, 536, a.
 Magnitudo et multitudo sunt infinite tantum in potentia, sicut et quodlibet continuum. ii, 538, a.
 Infinitum potest dici et secundum formam, et secundum materiam. ii, 540, b.
 Infinitum dupliciter: scilicet simpliciter, et secundum quid. ii, 541, a.
 Utrum Deus possit facere aliquam multitudinem actu infinitam? ii, 544, b, et inde-547, a, et inde-555, a, et inde-556, b, et inde.
 Utrum possibile sit aliquam magnitudinem actu infinitam? ii, 545, b-556, a, in fine, b.
 Utrum Deus possit facere aliquam formam intensibilem et remissibilem, infinitam intensive in sua speci? ii, 546, a et b-556, b.
 Utrum infinita multitudo possit esse in prospectu alicujus intellectus? ii, 551, b, et inde-561, a, et inde.
 Utrum de ratione infiniti partibilis sit successio? ii, 552, a-561, b, circa finem.

Repugnat aliquam formam esse in subjecto infinitam intensive. ii, 556, b.

Infinitum multitudine non habet rationem unius, aut totius, aut universitatis, aut connexi, aut mensuræ, aut certificantis. ii, 559, a et b.

Etiam si darentur infinita numero entia, adhuc non æquarentur divinæ infinitati. ii, 559, a.

Cur non invenitur infinitum in additione magnitudinis, sicut invenitur in divisione, et secundum potentiam naturalem? ii, 559, b.

De ratione infiniti, quid? ii, 561, a.

Infinitum, in quantum infinitum, est ignotum; quis sensus? Et quomodo cognoscatur? ii, 561, a, b, et inde = v, 232, b.

Ratio infiniti non dicit actum potentia permixtum, licet hoc in divisione continui in infinitum inveniat, ii, 561, b, in fine.

Infinitum non potest transiri nec a finito nec ab infinito. ii, 562, b.

Utrum, ratio infiniti repugnet rationi præteriti? iii, 5, a-16, a.

Utrum infinito competat vel repugnet esse æquale vel inæquale, majus vel minus? iii, 7, a-18, a et b-77, a.

Excedi et totum accipi, similiter additio et transitus et ratio totius, unde repugnet infinito? iii, 15, a et b.

Infinitum in successivis dari potest a parte ante; et quomodo? iii, 16, a.

Ad hoc quod in aliquo sit ratio infiniti, quid requiritur aut sufficit? iii, 16, b, et inde.

Infinitum nunquam exire in actum, quomodo intelligitur? iii, 17, b.

Infinitum habet rationem partis. Quis sensus? iii, 18, a.

Infiniti dies, si præcessissent, essent quid majus quam infiniti menses. iii, 18, b.

Quid prohibet magnitudinem, seu multitudinem, esse actu infinitam? iii, 19, a.

Non repugnat cuilibet infinito pertransiri. iii, 25, b.

Non est inconveniens, unum infinitum secundum quid, esse majus alio infinito secundum quid. iii, 77, a.

Quilibet effectus requirit in prima causa infinitam virtutem; non tamen ex hoc sequitur quod sit infinite difficultas. iii, 83, b, in fine.

In infinitum distat ens a non-ente. iii, 89, a et b-92, b-93, a, et inde-97, a et b-99, a-106, a.

Infinitam potentiam requirit creatio. iii, 97, a.

Necessario est infinita virtus creativa. iii, 112, a.

Quomodo, si non terminaretur punctis, linea diceretur infinita? iii, 136, a et b.

Individua, licet sint semper actu finita, sunt tamen infinita, potestate naturæ. iii, 235, b.

Utrum infinita possit intelligere angelus unico actu sub unica specie? iii, 272, a-317, a.

Non oportet quod in intellectu angelico sint infinitæ species intelligibiles, sicut sunt infinitæ ideæ in Deo. iii, 298, b.

Species intellectus angelici est quodammodo infinita in representando. iii, 315, b-317, a.

Entis finiti et infiniti simpliciter et secundum quid, tam in essendo quam in agendo, diversitas. iii, 316, a.

In motu continuo est accipere infinita quondam in potentia. iii, 382, a.

In infinitum est divisibile corpus mathematicum, non autem naturale. iv, 161, b-162, a.

Utrum, ex hoc quod actio Dei ad extra sit infinita, sequatur quod effectus ejus sit infinitus? v, 66, a et b-72, a.

Utrum aliqua forma possit esse infinita? v, 166, a-169, a et b-170, a.

Non est simpliciter infinita scientia animæ Christi. v, 201, b.

Infinita secundum quid cognoscit anima Christi in Verbo. v, 210, b.

Utrum infinita possint distincte cognosci ab aliquo intellectu creato? v, 217, a, et inde-231, a, et inde.

De modo quo fuit infinitum meritum Christi. v, 264, b, et inde.

Estne infinitum meritum ex conversione ad Deum, sicut infinitum demeritum ex parte aversionis a Deo? vi, 330, b. Tripliciter potest dici infinita potentia divina. vii, 256, a.

INGENITUM

Ingenitum sumitur multipliciter. ii, 261, b, in fine, et inde. Triplex est ratio quare ingenitum nominetur per negationem generationis, cum tamen importet a Patre remotionem hujus quod est esse ab alio simpliciter. ii, 263, a, in fine, b.

Ingenitum potest intelligi ut notio, et ut attributum, quo solo modo philosophi intellexerunt Deum esse ingenitum. ii, 268, a.

Ingenito, ut est quid notionale, non accidit esse genitorem. ii, 268, a, in fine, b.

Non omne incorruptibile est ingenitum. iii, 76, b.

INHÆRENTIA, INHÆRERE

Quare aliqua forma magis inhæreat nunc quam prius? ii, 129, b.

Actualis inhærentia non est de essentia accidentis, sed modus ejus; nec esse accidentis est inhærerere. ii, 518, b = iv, 152, b = vi, 264, b.

Esse in alio per inhærentiam, et per identitatem, sese inseparabiliter comitantur in rebus compositis. iii, 240, a.

Nullum accidens absolutum immediate inhæret materie primæ, sed composito, vel formæ substantiali. iv, 20, b.

Inhærentia accidentis ad subjectum implicat duo. iv, 152, b.

Adjacentia non semper dicit inhærentiam. iv, 153, a.

Cum dicitur, *Deus est homo*, prædicatio non est per inhærentiam. v, 48, a, et inde.

INNASCIBILITAS

Innascibilitas nihil ponit, quod sit de proprio intellectu ejus, licet ponat aliquid sicut præsuppositum sibi. ii, 261, a, in fine.

Innascibilitas, quam significat hoc nomen *ingenitus*, prout est proprietas Patris, sumitur privative, non pure negative. ii, 261, b, in fine.

Privatio illa, sumpta in ratione innascibilitatis, fundatur in ratione principii, secundum quod est notio Patris. ii, 262, a.

Innascibilitas non est proprietas personalis vel constitutiva Patris. ii, 262, a, in fine.

Innascibilitas est vere et proprie notio Patris. ii, 262, b.

Licet innascibilitas sit notio Patris, non tamen inspirabilitas. ii, 263, a, circa finem-270, b.

Utrum negatio importata per innascibilitatem fundetur super essentia, ut non ab alio. Quis sensus? ii, 264, a-268, a.

Si in divinis non esset nisi unicum suppositum, non remaneret innascibilitas proprie. ii, 268, a.

Primum suppositum habet per innascibilitatem quod sit primum, non autem quod sit suppositum. ii, 268, b, et inde.

Quomodo innascibilitas sit prior aut posterior paternitate? ii, 269, a.

INNOCENTIA

In statu innocentie, fuisset generatio per coitum. iv, 172, b.

In statu innocentie, coitus conjugal non solvisset totaliter virginitatem, sed quoad aliquid. iv, 173, a.

In statu innocentie, non fuissent nati omnes qui nunc sunt electi; et multi qui nunc sunt damnandi, nati essent, licet tunc non damnati fuissent. iv, 173, b.

Utrum in statu innocentie potuisset stare integritas mentis cum actu matrimonii; et utrum fuisset soluta integritas carnis? iv, 174, b-176, a, et inde.

In statu innocentie, non fuit possibile hominem primo peccare venialiter. iv, 180, b.

Quamvis, cæteris paribus, innocentia sit melior quam culpa amotis, tamen penitens magis tenetur ad gratiarum actiones quam innocens. v, 35, a.

Quomodo in statu innocentie nata fuisset femina, cum sit imperfecta? v, 47, b.

In statu innocentie, quomodo fuisset virginitas? vi, 534, b.

In statu innocentie, sensibilia activa non potuissent naturaliter immutare corpora humana. vii, 106, a.

INSTANS

In instanti, vel in instantibus, sit augmentatio formæ per essentiam indivisibilis et subjecti indivisibilis. ii, 142, a, et inde.

In instanti acquiritur relatio distantie localis. ii, 307, a, in fine, b.

Non omnis productio creature, in quantum est productio, habet quod mensuretur instanti transeunte. iii, 19, a.

In toto tempore continuo est idem instans secundum essentiam, sed multa instantia secundum rationem, etiam secundum Aristotelem et Commentatorem. iii, 147, a, et inde-178, a et b.

Utrum instans, sive *nunc*, secundum substantiam, et secundum *esse*, sit aliquid indivisibile, non durans? iii, 160, b, et inde-180, a, et inde.

Utrum præteritum et futurum continentur ad instans præsens? iii, 166, b, et inde-188, a et b.

Instantia quæ continentur tempus, quam comparisonem habeant ad *nunc* stans? iii, 180, a.

Instans simul incipit et desinit; et tamen non sequitur quod simul sit et non sit. iii, 180, b.

Non est inconveniens aliquid habere ultimum instans sui *esse*. iii, 180, b.

Instans potest dici desinere *esse*, dum est, et etiam in tempore sequenti. iii, 180, b, in fine.

Nullum instans, sicut nec aliud indivisibile, habet subjectum adequatum. iii, 181, a.

Impossibile est rem aliquam non durare nisi per instans, secundum Philosophum, et Commentatorem. Quis sensus? iii, 181, b.

Tempus est in instanti. Quis sensus? iii, 189, a.

In primo instanti suæ beatitudinis, beatus tot videt in Verbo, quot visurus est in æternum. iii, 284, b, et inde = v, 198, b-229, a = vii, 121, b-256, b.

De instanti in quo diabolus peccavit. iii, 238, b-340, a.

In primo instanti sui *esse*, angelus non potest habere naturaliter electionem. iii, 339, a et b-356, a-358, b.

De instanti in quo angeli meruerunt suam beatitudinem supernaturalem. iii, 344, b-356, b-358, a, et inde-362, b-363, a.

Non est inconveniens, immo necessarium, dari ultimum instans temporis discreti. iii, 359, b, circa finem.

Instantia temporis continui, et discreti, sunt improporcionabilia. iii, 360, a.

Inter duo instantia temporis discreti non necessario medium cadit, sui vel alterius generis. iii, 360, a, circa finem, b.

Utrum possit fieri in instanti actus meritorius? iii, 364, b-369, a.

In his quæ subjacent tempori, non est dare ultimum instans, sed primum instans, et ultimum tempus. iii, 374, a, in fine.

Moveri localiter in instanti, est impossibile angelo. iii, 382, b-407, a.

Utrum sit dare ultimum instans, in quo angelus quiescit in termino a quo? iii, 394, a-417, a.

Ubi indivisibile potest periri in instanti. iii, 408, a.

Mobile acquiritur ubi simultaneum in instanti et in tempore. iii, 409, a.

Licet instans temporis discreti ipsius angeli coexistat tempori nostro, non tamen posset angelus in eo moveri, sicut posset in tempore nostro. III, 415, a.

Motum corporis esse in instanti, est impossibile. III, 418, b=VII, 36, a-50, a.

Possetne Deus movere id quod est corpus, in instanti; et quomodo? III, 420, a.

Aliqua alteratio fit in instanti, aliqua vero non. III, 420, b.

Angelum moveri in instanti, improprie tantum dici potest. III, 420, b.

Dispositiones concomitantes formam substantialem in instanti introductam, introducuntur etiam in instanti. IV, 36, b-77, a.

Quomodo intelligitur in instanti fuisse formatum a Spiritu Sancto corpus Christi? IV, 93, a.

In ultimo instanti prolationis, verba sacramentalia attingunt effectum ad quem ordinantur. VI, 25, a, in fine, b, et inde.

Non durat nisi per instans virtus sacramenti consequens prolationem verborum. VI, 48, a.

Aliquid fiet in instanti, in resurrectione, et aliquid fiet in tempore. VII, 32, b.

Omnes homines resurgent simul et in eodem instanti. VII, 33, a.

Utrum, quantum ad organizationem corporum, resurrectio mortuorum fiat in instanti? VII, 36, a-49, b.

Utrum simul et in eodem instanti fiant animatio et organizatio corporum in resurrectione? VII, 36, b-50, a.

INSTRUMENTALE, INSTRUMENTUM

Instrumentum duplex: conjunctum, quod est ratio agendi, nec habet actionem propriam; et remotum, quod habet actionem propriam. I, 193, b-205, b.

Improprie dicitur quod accidens sit agens instrumentale, licet sit instrumentum agentis. I, 205, b.

Instrumentum attingere terminum generationis, dupliciter potest intelligi. I, 205, b.

Ad quid in actionibus instrumenta? III, 86, b.

Utrum instrumentum agere dispositive, sit universaliter verum? III, 92, a-105, b.

Ordnis causa secunda dicitur instrumentum respectu causae primae. III, 101, a.

Instrumentum quandoque pertingit usque ad ultimum effectum causae principalis: quandoque non, sed solum disponit. III, 101, b, et inde.

Instrumentum est movens motum. III, 102, a.

Ubiunque agens principale per instrumentum introducit effectum excedentem virtutem naturalem instrumenti et sibi propriam, oportet quod instrumentum disponat ad effectum principalis agentis. III, 106, a.

Instrumentum agentis, quatuor modis, secundum Adam. III, 113, b, et inde.

Calor, ut est instrumentum animae, quamnam actionem habet? IV, 339, a.

Instrumentum conjunctum, est proprium, ut manus ad animam; separatum vero, est commune, ut dolabra. V, 75, a.

Actio instrumenti, seu ejus quod movetur ab alio, duplex est. V, 163, a.

Humanitas Christi specialiori modo fuit instrumentum Verbi quam Patris et Spiritus Sancti. V, 164, a.

Instrumentali causae duplex actio competit. VI, 3, b.

Alio modo est virtus agendi in principali agente, alio modo in instrumentali. VI, 4, a, in fine.

Utrum instrumentale agens, in quantum hujusmodi, habeat aliquam virtutem intentionalem, impressam a principali agente, praeter motum localem? VI, 10, b-12, a-33, a, in fine-39, b.

Instrumentum tamdiu movetur a principali agente, quamdiu retinet virtutem ab eo impressam. VI, 41, b, in fine.

Agens principale, puta animal, imprimit virtutem aliquam instrumento. VI, 42, a.

Instrumento datur virtus agendi instrumentaliter dupliciter. VI, 46, a.

Instrumentum artis non solum formaliter agit, sed etiam effective. VI, 51, b.

Instrumentalis est potentia quae nomine characteris importatur. VI, 80, a.

Materia corporalis est instrumentum gratiae. VI, 139, a.

Instrumentum potest esse imperfectius suo effectui; et non est causa univoca, vel aequivoca. VI, 272, a.

Virtus instrumentalis potest habere effectum suum antequam sit. VI, 288, a.

INTELLECTIO

Cur in divinis potius verbum quam intellectio producatur realiter per intellectum? II, 16, a.

De ratione intellectionis, quid? II, 366, a.

Successio est in morosa intellectione nostra, non autem in intellectione angelica. III, 151, b, in fine.

Omnem volitionem praecedit intellectio, vel confusa, vel determinata; sed non omnem intellectionem praecedit volitio. III, 331, a.

Quibus modis perficiatur intellectio? III, 465, b.

Intellectio non est de se nata movere ad sui intellectionem, sicut nec volitio. III, 472, a.

Intellectio immutat intellectum ad sui cognitionem per speciem intelligibilem. III, 473, b, in fine, et inde.

Immediatum objectum intellectionis rectae est res sub conceptu, et non conceptus per se. V, 190, b.

Nulla intellectio humana est primo et directe intellectio sui; secus de divina et angelica. V, 194, b.

In intellectione est duplex medium. V, 347, a.

INTELLECTUALE

Multipliciter dicitur aliquid intellectuale. I, 216, b.

Intellectuale dicere, quid significet in Deo, et in quo differat ab intelligere? II, 243, b-259, a et b.

Unumquodque est intellectuale in quantum abstrahit a materia. III, 199, a, et inde.

Intellectuale lumen potest dici et confortatio intellectus, et id quo aliquid fit nobis notum. III, 498, a.

In intellectuali visione triplex lumen concurrere potest. III, 502, a, in fine, b.

In operatione intellectuali possunt dupliciter distinguí gradus secundum perfectionem differentes. IV, 189, a.

Ad perfectionem intellectualis substantiae, quid pertinet? VII, 236, a.

INTELLECTUM

Quid est primo et per se intellectum, et quid secundario? quid *quo*, et quid *quod*? II, 373, b-374, a et b.

Intellectum a Deo, quid? II, 423, b.

Intellectum et intellectus sunt unum. Quis sensus? V, 185, b.

INTELLECTUS

Intellectus determinatur ad unum tripliciter. I, 3, a, et inde.

Intellectus alius practicus, et alius speculativus; et quae sit ratio hujus divisionis? I, 22, a=II, 393, b.

In intellectu angeli sunt habitus intellectuales, qui sunt species intelligibiles concretae. I, 35, a.

Cur non pertineant ad eundem habitum scientificum omnia cognita lumine intellectus agentis? I, 45, a, in fine, b.

Intellectus apprehendens universale etiam non existens, est verus. I, 54, b.

Intellectus eodem modo fertur in imaginem, ut imago est, et in rem imaginatam; non autem si feratur in imaginem ut res est. I, 55, b-123, a=II, 386, b=v, 137, a.

In actione intellectus componentis et dividens et discurrrens est successio temporis; secus in simplici apprehensione. I, 56, b=III, 374, a et b.

Intellectus divinus enuntiabili non indiget. I, 56, b, et inde.

Duplex est operatio intellectus, et duplici rei respondet. I, 57, a=IV, 243, b.

Qualiter differat compositio intellectus a compositione rei? I, 57, a.

Per affectum perfectius quis Deo unitur quam per intellectum, et e converso, secundum diversa. I, 84, b=VII, 161, b.

Intellectus est simpliciter nobilior voluntate, et prior, etiam prioritate originis. I, 85, a-85, b, circa finem-86, a-217, b=VI, 103, a.

Intellectus est potior quam voluntas in premio; secus in merito. I, 86, a, in fine, b.

Differentia inter intellectum et potentias sensitivas. I, 89, b-208, b.

Utrum sit ab intellectu ordinatio quæ est in electione? I, 92, a-93, b.

Ad intellectum pertinet quod est formale in electione. Quis sensus? I, 93, b, circa finem, et inde.

Tam intellectus quam voluntas ex necessitate tendit in illa ad quæ naturaliter ordinatur. I, 96, a=IV, 232, a.

Sicut intellectus necessario inheret primis principiis, et his quæ necessariam connexionem habeat cum illis, sic quod non potest assentire oppositis; ita et voluntas ultimo fini, et illi necessario connexo, sic quod non potest velle opposita, aliis autem contingenter inheret. I, 99, a, et inde=VII, 186, a-193, b.

Objectum proprium, primum et per se nostri intellectus est ens. I, 117, a=III, 81, a, in fine, b.

Verum est primum objectum intellectus nostri, non tamen per se; immo est quædam adæquata passio per se objecti intellectus. I, 117, b.

Materiale objectum intellectus, et proportionatum nobis, pro isto statu, est quidditas rei materialis. I, 118, a.

Licet verum non sit formale et per se objectum quod intellectus nostri, est tamen formale et per se objectum quo. I, 119, b, in fine-120, a.

Utrum formalis ratio objecti intellectus nostri sit quidditas rei materialis? I, 127, b-135, b, in fine, et inde.

Utrum intellectus conjunctus possit quidditative substantias immateriales cognoscere? I, 128, b, et inde-138, a, et inde.

Differentia inter imaginationem et intellectum. I, 132, b.

Quomodo in presenti statu noster intellectus cognoscit immateriales substantias? I, 136, a.

Potest intellectus animam, et quæ in ea sunt, reflexe cognoscere, quantum ad *an* est. I, 138, a=III, 301, b.

Solus intellectus est principale componens et dividens, affirmans et negans. I, 159, b, et inde.

Quodlibet ens, secundum suam rationem, est perfectivum intellectus; secundum *esse* vero, voluntatis. I, 181, a et b.

Ad intellectum divinum et ad intellectum humanum diversimode se habet veritas. I, 188, a.

Realis distinctio inter intellectum et voluntatem. I, 194, a.

Quomodo differunt intellectus et memoria intellectiva? I, 196, a et b.

Utrum intellectus agens et intellectus possibilis sint duæ potentiae realiter distinctæ? I, 196, b.

Utrum intellectus possibilis sit aliqua entitas in actu, aut pura potentia? I, 199, a-206, a, et inde.

Utrum intellectus agens sit qualitas? I, 199, b-210, b.

Utrum intellectus et voluntas sint substantia? I, 199, b-211, a.

Utrum intellectus et voluntas distinguantur realiter, secun-

dum mentem Philosophi et Commentatoris? I, 200, b, et inde-213, a, et inde.

Intellectus noster non potest intelligere seipsum nisi per speciem, similiter actus et habitus ejus. I, 206, b-208, b=III, 224, a=IV, 190, b.

Intellectus possibilis ad quas formas sit in potentia naturali? I, 206, b-209, b.

Intellectus possibilis posset recipere species alterius intellectus possibilis. I, 207, a-209, b.

Aliter comparatur intellectus possibilis ad suas species, quam sensus, vel medium, puta diaphanum, ad suas. I, 208, a.

Aristoteles innuit intellectum possibilem esse quemdam actum. Idem elicitur, immo exprimitur a Commentatore. I, 209, a et b.

Intellectus nihil est eorum quæ sunt ante intelligere. Quis sensus? I, 209, b=III, 223, a, et inde.

Aristoteles non intendit quod intellectus agens semper intelligat; et quomodo posset etiam hoc salvari? I, 210, a.

Intellectus in actu distinguitur ab intellectu possibili tripliciter, secundum Aristotelem. I, 210, a.

Quomodo sit vel non sit inconveniens intellectum continere omnes formas intelligibiles virtualiter? I, 210, b.

Intellectus, quomodo sit in potentia ad formas intelligibiles? I, 210, b.

Separato, per impossibile, intellectu ab anima, quomodo ipsa diceretur posse intelligere? I, 212, a.

Intellectus, in Deo, non habet rationem potentiae; nec comparatur ad suum intelligere sicut potentia ad actum, nisi secundum nostrum modum intelligendi. I, 219, b, in fine-276, b=II, 369, a.

A quo intellectus, in divinis, habet quod sit principium producendi Verbum quod est Deus? I, 283, a.

Intellectus, cum intelligit duo ut distincta, intelligit ea una specie, una operatione, cujus primum objectum est ipsa comparatio inter ea. I, 297, b, in fine, et inde.

Objectum intellectus, in quantum terminans, non est universale, nec particulare; sed, in quantum movens, est universale. I, 349, b.

Res intellecta, ut est in intellectu, est ipsa species, vel verbum, vel signum. I, 351, a-363, a-398, a-399, b-405, b.

Objectum intellectus, ante actum, est universale in aptitudine; et hoc sufficit. I, 352, a.

Quomodo intellectus reducat ad actum illam potentiam qua dicitur universale esse in rebus ante operationem intellectus? I, 352, b.

Cur intellectus prius format conceptum generis quam differentiae? I, 355, b.

Ex opere intellectus comparantis Deum ad creaturas, et considerantis Deum in se, insurgit distinctio attributorum. I, 395, a-411, b.

Quare intellectus format de divina perfectione multos conceptus? I, 402, b.

Intellectus non est falsus, divise intelligens quæ unita sunt. I, 403, a, in fine, b.

Intellectus se habet active ad suum actum. I, 412, b-et inde=IV, 227, b.

Intellectus comparatur ad res dupliciter: scilicet ut agens, et ut patiens. I, 412, b, et inde=III, 291, a.

Per actum intellectus, et voluntatis, semper aliquid distinctum, et tamen intrinsecum, producit. II, 15, b.

Cur in divinis producat per intellectum potius Verbum quam intellectio? II, 16, a.

Res potest habere ordinem ad intellectum dupliciter: scilicet per se, et per accidens. II, 157, b.

Utrum ex conformitate ad intellectum divinum res dicantur veræ? II, 159, a-161, b, et inde.

Prius natura intellectus apprehendit rem vere, quam res sit vera. II, 163, a.

Veritas intellectus non est signum veritatis rei; sed id in quo fundatur veritas intellectus, est signum ejus in quo fundatur veritas rei. II, 163, b.

Conceptio intellectus tripliciter se habet ad rem quæ est extra animam. II, 176, b.

Utrum prima intentio sit principaliter objectum intellectus, et non conceptio ejus? II, 179, b, et inde-182, a, et inde.

Ex qua habitudine ad aliud conceptio intellectus dicitur esse intentio? II, 182, a.

Quid primo cadat in intellectu nostro; et quid consequenter? II, 188, a-374, a.

Est duplex intellectus abstractio; et quomodo differunt? II, 231, b=III, 236, b.

Intellectus, intelligendo, ad quatuor potest habere ordinem; et ista quatuor sunt a se invicem distincta realiter in omni intellectu creato. II, 241, b, et inde-348, b=v, 185, a-192, a.

Forma in intellectu habet esse dupliciter. II, 242, b-408, a, in fine.

Conversio intellectus in seipsum, vel in suam speciem, dupliciter fieri potest. II, 246, a.

Intellectus duplicem formam aspicit. II, 253, b.

Intellectus fertur eodem actu in verbum et in rem representatam per verbum. II, 254, a.

Res intellecta, puta homo, habet esse reale in intellectu, licet in eo non sit realiter homo. II, 256, a.

Differentia intellectus et voluntatis in operando. II, 257, a.

Intellectus possibilis non est intelligibilis in actu pro isto statu, nisi eo modo quo intelligit alia. II, 258, a.

Actio intellectus non cessat, producto verbo. II, 258, b.

Triplex se habet ratio in intellectu rerum. II, 312, b.

Unde res dicatur formaliter apparens in intellectu; et quid sit fundamentum et causa talis intellectualis apparentiæ? II, 358, b-360, b.

Unde est quod, si in intellectu esset naturaliter aliqua species, obstrueret et impediret ne aliquid aliud cognoscere-tur? II, 358, b, in fine.

Intellectus non potest simul informari actu diversis speciebus intelligibilibus, et simul per diversas intelligere quod idem est. II, 358, b, in fine, et inde=III, 304, b.

Quomodo se habeat intellectus ad phantasmata ante speciem; et quomodo post? II, 360, a.

Sicut ex materia et forma fit unum in esse naturali, ita ex intellectu et forma intelligibili fit unum in esse intelligibili. II, 361, a.

Intellectus possibilis, licet sit in pura potentia respectu intelligibilium formarum, est tamen actus in genere entium, et alicujus actionis principium, licet sit causa indeterminata, a specie determinationem suscipiens. II, 361, b.

Specie existente in intellectu, tam angelico quam humano, et etiam in imaginatione, quid faciat intellectum dispositum, vel imaginationem, ad agendum et ad utendum specie postquam non erat? II, 362, b=III, 307, b=VII, 233, b, et inde.

Passio qua intellectus patitur, est intentionalis, licet intellectus ab ea realiter patiatur. II, 363, a.

Cur intellectus eget specie qua informetur ad intelligendum, et non voluntas ad volendum? II, 363, a.

Intellectus possibilis comparatur ad res quarum notitiam accipit, sicut patiens quod cooperatur agenti; et hoc idem facit imaginatio; non autem sensus exterior. II, 363, b.

Intellectus est locus specierum, non autem sensus. II, 363, b.

Deus posset separare ab intellectu suum intelligere, prout dicit actum intelligendi; secus prout dicit esse formæ, cum relatione ad intellectum. II, 365, a=III, 281, b.

Quæ nobilior et quæ ignobilior in intellectu sint? II, 365, b.

Utrum intellectus humanus possit agere secundum ultimum sui posse? II, 366, a.

Intellectus possibilis, ut sic, non est activus, sed intellectus in actu. II, 366, b.

Utrum ratio intellectus dicat perfectionem simpliciter? II, 370, a et b.

Quid claudatur in ratione intellectus? II, 370, b.

Primum et principale objectum intellectus divini est sola essentia divina. II, 371, a.

Utrum intellectus noster intelligat singulare materiale directe? II, 379, b-389, a, et inde.

Utrum illud quod primo intelligitur, sit singulare, vel universale? II, 380, a, et inde-391, a, et inde.

Utrum in intellectu divino essentia divina habeat rationem speciei? II, 383, a-393, a, circa finem, et inde.

Aliquid relucere in intellectu, et aliquid cognosci ab intellectu, distinguuntur secundum rationem. II, 386, b.

In intellectu divino nullus est discursus. II, 388, a-394, b=IV, 195, a.

Quid est intellectum converti ad phantasmata? II, 389, a, in fine.

Non eodem modo abstrahitur similitudo quæ est in sensu a re sensibili, et similitudo quæ est in intellectu a phantasmate. II, 389, b.

Intellectus noster non intelligit directe phantasma per speciem quam abstrahit ab eo, sed reflexe. II, 389, b.

Licet intellectus non habeat propriam speciem rei singularis, habet tamen proprium actum. II, 390, b.

Quomodo intellectus apprehendat distinctionem inter universale et singulare? II, 390, b, circa finem-391, b, et inde.

Ad discursum intellectus, quæ? II, 394, b.

Ad compositionem et divisionem intellectus, quid? II, 394, b, et inde.

Species intelligibilis divini intellectus est divina essentia, non obstante quod sit primo cognita. II, 404, a.

Divina essentia est ratio intellectui divino cognoscendi omnia entia et non entia. II, 401, a et b.

Species rosæ aliter representat rosam in intellectu nostro, et aliter ideam ejus in Deo. II, 462, a.

Utrum in prospectu alicujus intellectus possit esse multitudo infinita? II, 551, b-561, a.

Intellectus noster differt ab intellectu divino quantum ad quatuor. II, 561, b.

Intellectus noster est naturaliter in potentia ad omnia intelligibilia rerum sensibilium tantum; secus supernaturaliter. III, 222, a.

Quæ necessitas ponendi intellectum agentem? III, 222, b-254, b-321, b et inde=v, 93, a.

Distinctio intellectus agentis et possibilis, non habet locum in angelis sicut in nobis, nisi equivoce. III, 222, b-254, b-290, b et inde.

Ratio Aristotelis probans intellectum possibilem esse puram potentiam in genere intelligibilium. III, 223, a, et inde. Probat Aristoteles intellectum nostrum, et non angelicum, esse denudatum ab actualitate, sed non ab omni. III, 224, a.

Intellectus cum specie non facit unum per se, sicut facit materia cum forma. III, 225, a.

In intellectu angeli, et in intellectu hominis, species intelligibiles non sunt ejusdem rationis. III, 246, a.

Intellectus angelicus per eandem formam intelligibilem intelligit naturam communem speciei et omnia ejus individua. III, 256, b, in fine-292, a.

Utrum primum cognitum ab intellectu nostro sit singulare? III, 275, b, et inde-319, b, et inde.

Intellectus sub specie est principium actus secundi. III, 287, a et b.

Nullus intellectus posset intelligere per actionem quam non coëfficeret. III, 289, b, circa finem.

Intellectus noster unde dicatur possibilis; et quare intellectus angelicus non sit possibilis? III, 290, b.

Intellectus angelicus non dicitur agens, sicut in nobis, non quia non abstrahit species, sed quia non potest eas abstrahere. III, 291, a.

Abstrahere speciem a phantasmalibus non arguit perfectionem in intellectu simpliciter. III, 291, b, in fine, et inde.

Cur intellectus noster intelligit componendo et dividendo et discurrendo, non autem intellectus angeli? iii, 293, a-v, 226, a.

Intellectus noster tripliciter apprehendit essentiam alicujus rei. iii, 293, b.

Intellectus noster tripliciter cognoscere potest an res aliqua sit. iii, 294, a.

Intellectus noster dupliciter est in potentia: non sic intellectus angelicus, sed uno modo tantum. iii, 296, a.

Non oportet quod in intellectu angelico sint infinite species intelligibiles, sicut sunt infinite idee in Deo. iii, 298, b.

Ad hoc quod intellectus intelligat, non sufficit quod sit informatus specie intelligibili, sed requiritur etiam intentio. iii, 299, a.

Intellectus angelicus non habet objectum praesens per habitum scientialem, qui ponatur distinctus a specie intelligibili. iii, 299, b.

Sic se habet intellectus ad phantasmata, ut visus ad colores. Quis sensus? iii, 302, a.

In intellectu angeli est ejus essentia, et contra, sed diversimode. iii, 308, a et b.

Proportio essentiae divinae ad intellectum beati est sicut proportio formae ad materiam. iii, 309, a.

Intellectus in potentia, est quasi materia; species vero intelligibilis, est quasi forma; et intellectus in actu, est quasi compositum ex utroque. iii, 309, a.

In operatione intellectus duobus modis accipiuntur gradus perfectionales. iii, 311, b.

Utrum intellectus agens imprimat aliquid in phantasmate? iii, 322, a-324, b, et inde.

Utrum intellectus agens agat in phantasmate, aliquid ab eo abstrahendo? iii, 322, a, circa finem-325, b, circa finem.

Utrum necesse sit ponere intellectum agentem in anima, propter aliquam actionem ejus in intellectu possibilem? iii, 323, a, in fine, et inde-326, b, et inde.

Quomodo intellectus agens agat in phantasmate? iii, 324, b.

Quomodo intellectus agens dicatur illuminare phantasmata? iii, 325, a.

Intellectus noster non potest simul plura intelligere naturaliter. iii, 328, a, in fine. v, 198, b-223, a-224, a.

Intellectu existente in apice rationis, voluntas potest in oppositum. Quis sensus? iii, 359, b, in fine, et inde.

Intellectus non habet ab eodem quod moveat et quod moveatur. iii, 396, b, circa finem.

Utrum intellectus sit sufficiens motor voluntatis? iii, 431, a-449, a.

Intellectus demonis non potest deponere falsam estimationem. iii, 448, b.

Intellectus non agit nisi mediante voluntate. iii, 458, a, in fine.

Voluntas movet immediate intellectum, et eo mediante, omnes alias potentias ad suos actus; et quomodo imperet intellectui? iii, 461, b-v, 202, a-218, a-243, a et b.

In intellectu humano non potest diabolus, sua naturali virtute, causare quancunque cogitationem vel actualem considerationem, tanquam causa totalis, aut partialis principalis, et hoc directe et immediate, licet possit facere indirecte et mediate. iii, 465, a.

Ex debilitate intellectus provenit quod non potest alterius cogitationes cognoscere. iii, 473, a.

Intellectus agentis actio, quae et quod duplex? iii, 476, b, circa finem.

Confortatio intellectus angeli, secundum quam fit illuminatio ejus ab alio angelo, penes quae attendatur? iii, 501, b, et inde-503, a.

Cur intellectus angelicus possit agere in intellectu angeli, et non intellectus hominis in humanum? iii, 503, b.

Quid in intellectu beati faciat lumen gloriae? iv, 187, a-188, a.

Intellectus non dicitur intuitivus, bene vero sensus exterior. Quare? iv, 195, b.

Actum qui est secundum inclinationem intellectus, continetur esse violentum. iv, 214, a.

Quomodo intellectus moveat voluntatem, et quomodo ab ea moveatur? iv, 214, b-240, a et b.

In intellectu non est libertas arbitrii formaliter, sed ut in causa. iv, 215, b-217, b.

Quae sint determinantes intellectum ad actum? iv, 216, b.

Similitudo et dissimilitudo inter intellectum et voluntatem, quantum ad hoc quod est moveri libere vel necessario. iv, 218, b-219, a et b-232, a.

Quomodo intellectus determinet voluntatem, et ipsa ab intellectu determinetur? iv, 220, a-224, b-245, a et b.

Potestne intellectus in via plures simul cognitiones habere? iv, 227, b-v, 198, a et b.

Intellectus potest movere et movet voluntatem. iv, 230, a.

Intellectus assentit alicui dupliciter. iv, 232, a.

Quomodo intellectus determinet voluntatem ad alterum contradictorium? iv, 241, b.

De his circa quae est determinatus intellectus. iv, 242, b.

Quomodo intellectus sit vel non sit determinatus? iv, 246, b, et inde.

Utrum intellectus sit causa effectiva volitionis? iv, 255, a et b.

Ad cognoscendum ea quae rationi proportionata sunt, sufficit lumen intellectus agentis. iv, 284, a.

Ex duobus contingere potest quod intellectus moveatur per voluntatem ad assentiendum. iv, 312, b.

In actibus intellectus potest esse culpa, sed non ita proprie sicut in actibus voluntatis. iv, 441, a.

Hoc nomen *intellectus* significat plura analogice. iv, 442, a.

Actus intellectus contingit habere rationem culpa, nullo interveniente actu voluntatis. iv, 447, a et b.

In intellectu sunt verum et falsum, in rebus vero bonum et malum. Quis sensus? iv, 448, a.

Sola divina essentia, inter substantias spirituales, potest esse species intelligibilis in intellectu alterius. v, 64, b, et inde-186, b-201, b-vii, 220, b.

Actus intellectus potest fieri in objectum dupliciter. v, 96, a.

Objectum intellectus quandoque est universale in potentia, quandoque in habitu, quandoque in actu. v, 96, b, circa finem.

Intellectus agens facit universale, non intelligendo, sed abstrahendo; et intellectus possibilis comparat illud ad extra. v, 96, b, in fine-97, b.

Quomodo intellectus, dando rei universalitatem, non dat sibi repugnans? v, 100, b.

Utrum res objecta immediate obijciatur intellectui quam species? v, 177, a-190, b.

Intellectus et intellectum sunt unum. Quis sensus? v, 185, b.

De ratione actus secundi intellectus, est quod sit effectus et dependens ab intellectu. v, 186, a.

Primo et principaliter obijciatur intellectui res intellecta quam conceptus ejus. v, 190, b.

In intellectu beati divina essentia supplet vicem habitus. Quis sensus? v, 205, b.

Utrum intellectus beatus possit aliquid cogitare praeter Verbum? v, 214, b, et inde-225, a, et inde.

Utrum aliquis intellectus, videndo Deum, sic videt creaturas, quod ponat eas in prospectu suo? v, 215, b, in fine, et inde-227, a, circa finem, et inde.

Utrum aliquis intellectus creatus infinita distincte cognoscere possit? v, 217, a, et inde-231, a, et inde.

Intellectus cognoscens perfecte et distincte aliquem effectum in Verbo comprehendit Verbum ut est causa illius effectus, non autem simpliciter. v, 218, b.

Impossibile est quod aliquis intellectus creatus comprehenderit Deum. v, 220, b, et inde.

Naturale desiderium intellectus creati non est cognoscere particularia quaecunque, sed tantum genera, et species,

et quaecumque in suam perfectionem redundant. v, 221, b, in fine, et inde.

Intellectus angelicus non est imperfectus si non cognoscat ea ad quae est in potentia obedienti, sed si non cognosceret ea quae sunt cognoscibilia virtute sui luminis. v, 222, a.

Intellectus beatus potest, virtute visionis beatificae, formare enuntiationes. v, 226, a.

Quid est res ponere in prospectu intellectus? v, 227, a, circa finem.

Intellectus potest considerari ut est virtus, et ut est donum Spiritus Sancti. v, 322, b.

Intellectus magis indiget habitu virtutis quam voluntas, ad determinandum actum ejus quoad objectum et quoad modum agendi. v, 401, a.

Intellectus noster non potest circa agibilia totaliter excacari. v, 432, a.

Excacatio intellectus, quid? v, 432, a, in fine, et inde.

Intellectus potest averti a recta consideratione per appetitum sensitivum et voluntatem. v, 433, b-434, a et b.

In intellectum possibilem agit phantasma. vi, 35, b.

Dissimilitudo inter intellectum et visum in modo cognoscendi. vi, 49, b.

Assimilatio hominis ad Deum per intellectum et voluntatem, qualis? vi, 103, b.

Intellectus angeli et animae separate non ita se habent ad intelligibilia ut sunt in seipsis. vi, 216, b.

Intellectum esse incorruptibilem, multipliciter demonstratur. vii, 38, a, et inde.

In actu intellectus consistit essentialiter beatitudo. vii, 147, a-150, b-163, a, et inde.

Non in operatione intellectus practici, sed speculativi, consistit beatitudo. vii, 147, b.

Conjunctio cum Deo per intellectum prior est aliis natura et causalitate, et est mensura aliarum. vii, 152, a, circa finem.

Intellectus non fertur in Deum sub ratione summi boni vel ultimi finis, sed sola voluntas. Quis sensus? vii, 154, a.

Ad intellectum comparatur bonum ut objectum materiale et terminativum; verum autem, ut objectum formale et motivum. vii, 153, a.

Major est capacitas intellectus quam voluntatis. vii, 154, a.

Intellectus respicit premium, voluntas meritum. vii, 155, a-158, b.

De impossibilitate pro intellectu creato videndi Dei essentialiam per sua naturalia? et ipsi necessarium est adiutorium luminis gloriae. vii, 195, b, et inde.

Utrum propter intellectum agentem, vel propter intellectum possibilem, respiratur lumen gloriae? vii, 198, b, in fine, et inde-200, b, et inde.

Species intelligibiles non sufficienter representant intellectui humani essentiam vel quidditatem differentes secundum genus in modo essendi a natura cognoscitiva. vii, 205, a.

Intellectus possibilis eo modo se habet in genere intelligibilem, quo materia prima in genere sensibilem. vii, 210, a.

Sicut ex materia et forma constituitur unum efficiens actionum sensibilem, ita ex intellectu et specie intelligibili constituitur unum effectivum actus intelligendi. vii, 210, a, in fine.

Utrum aliqua activitas sit attribuenda intellectui possibili respectu actus intelligendi? vii, 210, b-211, a, b, et inde.

Tam intellectus possibilis quam sensus dicuntur potentiae passivae, sed diversimode. vii, 211, a et b.

Intellectus agens et possibilis non reputantur ut duo agentia, sed ut unum. vii, 212, a.

Intellectus agens est nobilior possibili. vii, 212, a.

Virtus intellectus agentis non potest augeri, nec intensive, nec extensive; secus virtus intellectus possibilis. vii, 214, a.

Nullus intellectus creatus, videndo Dei essentiam, videt in ea omnia quae Deus facit vel faceret potest, licet quilibet videat aliqua; potest tamen dici quod intellectus iste creatus, videns divinam essentiam, aliquo modo videt in ea omnia, et aliquomodo non. vii, 235, a et b.

Utrum, si aliquis intellectus creatus videret omnia in Deo, sequeretur quod Deum comprehenderet? vii, 238, b-240, b, in fine et inde-250, a-255, a.

Utrum intellectus beati videat in Verbo omnia creata et creabilia, quantum ad quid sunt, non autem quantum ad an sint? vii, 239, b, et inde-252, b, et inde.

Intellectus angelicus non accipit a rebus species quibus intelligit. vii, 266, a, in fine.

Intellectus angeli, et intellectus animae separate, aliter se habent circa cognitionem singularium. vii, 271, a, circa finem.

Res extra movet intellectum non immediate, sed mediante imaginatione. vii, 274, a.

INTELLIGENS

Oportet intelligentem phantasmata speculari. Quis sensus? ii, 390, a-391, a.

Intelligens respicit speciem intelligibilem ut id *quo* intelligit, non autem ut id *quod* directe aut primo intelligit. ii, 404, a, circa finem — v, 191, b, et inde.

Non oportet quod intelligens speciem intelligibilem alterius, intelligat intellectionem vel conceptum ejus. vii, 472, b.

Differentia inter intelligentem, scientem, credentem, dubitantem, opinantem, et nescientem. v, 335, a.

INTELLIGENTIA

Inter primam causam et alias intelligentias non est causa et effectus. Quis sensus? i, 170, a.

Intelligentia non est idem ac mens, propterea quod est imago Trinitatis. i, 197, a.

Intelligentia, memoria et voluntas sunt una vita, una mens, una essentia. Quis sensus? i, 210, a.

Quomodo intelligat Commentator intelligentias non esse factas a Deo? ii, 78, b.

Unde confirmatur intelligentiam non vero naturam, movendam a corpore? iii, 478, b-479, a.

Intelligentia movens caelum non dicitur forma ejus, nisi equivoces, et predictam intelligentiam caelo inseparabiliter adherere, est erroneum. iii, 483, b-485, a.

Quomodo intelligentia influat caelo et motu ejus? iv, 48, a.

INTELLIGERE

Ad omne intelligere consequitur ratio veri. Quis sensus? i, 118, a.

Quomodo animus intelligat se in presenti statu? i, 136, a et b-138, a.

Aliquid intelligi sine alio, dupliciter. i, 186, b.

Intelligere, quomodo causetur ab anima? i, 191, b.

Intelligere primo terminatur ad verbum, et, eo mediante, ad rem. ii, 241, b — iii, 294, b, in fine et inde — iv, 447, b.

Licet omne intelligere in nobis sit dicere, non tamen in Deo. ii, 243, b.

Intelligere nostrum in quo differat a divino? ii, 244, a.

Utrum intelligere et velle sint productiones personarum in divinis? ii, 251, b-259, b.

Quomodo intelligere et velle sint actus essentialis in divinis, vel motus? ii, 259, b.

Quomodo intelligere et velle conveniant vel distinguantur ab invicem, et cui conveniant? ii, 259, b.

Intelligere in nobis est actio intellectus, cujus principium est species intelligibilis, et terminus est conceptio, seu verbum rei intellectae. ii, 348, b.

Utrum intelligere nostrum distinguatur a specie intelligibili? II, 350, a-358, b, et inde.
 Utrum intelligere sit agere secundum speciem intelligibilem? II, 350, b-360, b, et inde.
 Utrum intelligere sit pati, id est, recipere speciem, seu actum intelligendi, qui solum est effective ab objecto? II, 354, a-364, a = III, 259, b, in fine, et inde-287, a.
 Utrum actus intelligendi nihil absolutum addat ad potentiam, sed tantum respectum ad objectum? II, 355, b-364, b = III, 258, b-280, b.
 Utrum intelligere sit formaliter aliquid productum a potentia intellectiva creata, et aliquid activum a potentia perceptiva? II, 356, a-365, a, et inde.
 Utrum sit aliquid intelligere in intellectu quem tamen non informat? II, 357, a, et inde-366, b, et inde.
 Actus intelligendi nullo modo est similitudo objecti? II, 359, b = III, 307, a-308, a.
 Recipere intentiones est intelligere. Quis sensus? II, 359, b.
 Nostrum intelligere est quoddam pati, et vere pati, et quoddam moveri. II, 361, b, circa finem-370, b, circa finem, et inde = III, 299, b-308, a = VII, 267, b.
 Ad intelligere concurrunt diversimode intellectus et species intelligibilis. II, 364, a, in fine.
 Intelligere est operatio immanens intellectui, et non habitui, vel speciei intelligibili. II, 364, b.
 Intelligere, in Deo, est actio, sed non elicit a potentia. II, 365, a.
 Intelligere abstrahit a produci et identificari intellectui. II, 365, a.
 Intelligere Dei est sua essentia. II, 369, b.
 Utrum penes intelligere cum discursu, vel sine discursu, sumatur formaliter distinctio specifica animæ rationalis et angeli? III, 217, b-244, b, et inde.
 Utrum angelus possit intelligere cum discursu? III, 218, a-246, b-258, a et b-279, b, et inde-332, a, et inde.
 Intelligere principiorum, et intelligere conclusionum, non distinguuntur specie. III, 246, a.
 Intelligere angeli non est sua substantia. III, 253, b.
 Multa, secundum quod sunt distincta, non possunt simul intelligi. III, 258, a-386, a.
 Intelligere non est passio, sed actio. III, 287, b.
 Intelligere immediate producit ab intellectu facto in actu. III, 288, b-306, a.
 Intelligere cum discursu, quid? III, 332, a.
 Intelligere est intelligentem esse. III, 464, a.
 Intelligere, seu actus intelligendi, est distinctus realiter a specie intelligibili. V, 187, b.
 De intelligere et modo intelligendi animæ separate. VII, 259, a, b, et inde.

INTELLIGIBILE

Quomodo aliquid dicatur intelligibile per essentiam? I, 185, b.
 Quomodo ad intelligibiles formas sit intellectus in potentia? I, 210, b.
 Intellectus possibilis non est intelligibilis in actu pro isto statu. II, 258, a.
 Præsentia intelligibilis in phantasmate non sufficit ad intellectionem. II, 363, a.
 Substantiæ immateriales, essentia animæ, potentia, habitus, et actus immanentes ejusdem, non sunt a nobis naturaliter actu intelligibiles per sui impressionem in intellectum nostrum. III, 222, a, circa finem.
 Unumquodque est intelligibile secundum quod est actu. III, 239, b.
 Phantasmata sunt intelligibilia in potentia. III, 326, a.
 Intelligibile est in intellectu tripliciter. III, 331, a, in fine, b-490, a.

Intelligibile est ad intellectum sicut visibile ad visum. Quis sensus? III, 474, b.
 Omnis substantia naturaliter immaterialis, est intelligibilis in actu. IV, 12, b, in fine.

INTENSIO ET REMISSIO

Quomodo sit intensibilis scientia? I, 33, b-40, a = II, 97, b-99, a.
 Licet intensio aliquarum qualitatum fiat per remotionem contrarii, tamen intrusio charitatis non fit illo modo. II, 94, a.
 Duobus modis contingit formam non intendi aut remitti. II, 94, b-97, b = IV, 160, b = V, 170, b, in fine.
 Dissimiliter intenduntur primæ et secundæ qualitates, simplices et compositæ. II, 96, b.
 Aliquæ formæ intenduntur non solum secundum majorem participationem subjecti, sed etiam per additionem alicujus. II, 97, a, circa finem.
 Non omnis forma est intensibilis. II, 98, a.
 Non sunt intensibiles formæ quæ recipiunt speciem ex se, vel ex aliquo sui; neque illæ quæ dant speciem participantibus eas, sicut sunt formæ substantiales; neque illæ de quarum ratione est indivisibilitas. II, 98, b = IV, 365, a.
 Utrum, dato quod formæ contrariæ essent in eodem subjecto primo, adhuc ex remotione unius illarum alia non intenderetur? II, 105, a, in fine, et inde-120, a, circa finem, et inde.
 Utrum sit impossibile formam intendi per radicalem participationem subjecti, nisi habeat in essentia partes et gradus? II, 106, b, circa finem, et inde-122, a, et inde.
 Utrum forma ex hoc formaliter intendatur, quia dat aliud et aliud esse subjecto, vel quia plus inest ei quam prius? II, 108, a, in fine, et inde-124, b, circa finem, et inde.
 Utrum intensio formarum fiat ratione majoris dispositionis in subjecto? II, 109, a, in fine, et inde-125, a, et inde.
 Intensio et remissio ex quo causentur, sive quæ ad hoc requirantur? II, 120, b, et inde-125, a, circa finem = IV, 363, b, et inde.
 Dispositio subjecti non est præcisa causa intensionis formæ; et quæ requirantur ultra hoc? II, 121, b, in fine, et inde-123, b-125, a, circa finem.
 Licet intensio fiat secundum diversam esse, talia tamen esse non dicuntur variari, sed potius forma secundum esse, vel subjectum secundum formam, habet diversam esse. II, 122, a, in fine, b.
 Non semper intenditur fundamentum, cum intenditur relatio, aut e converso. II, 123, a.
 Quomodo dicatur fieri vel non fieri forma, per hoc quod intenditur? II, 123, a-129, a.
 Quomodo formæ dicantur intendi et remitti, secundum sanctum Thomam? II, 124, a, in fine, b.
 Intensio, quid formaliter? II, 125, a.
 Intensio, si accipiat ut quidam motus, est de subjecto in subjectum; secus si accipiat ut mutatio. II, 128, a, circa finem.
 Intensio, quomodo comparetur motui locali? II, 128, b.
 Forma remissa non contrariatur intensæ, sed subjectum sub remissa contrariatur sibi ipsi sub eadem intensæ. II, 128, b, in fine, et inde.
 Aliter continet forma intensa formam prius remissam, quam sensitivum continet vegetativum; et quomodo? II, 129, a.
 Multiplex dispositio ad intensionem formarum. II, 129, b.
 Quid agat agens dum intendit formam in subjecto? II, 129, b.
 Charitas viæ, quantumcumque intendatur, nunquam tamen potest pervenire ad aliquem terminum, ultra quem non possit intendi. II, 130, b = V, 170, b.

Formam non posse augeri, seu intendi, contingit dupliciter. II, 136, b.

Utrum intensio formarum fiat per motum continuum; et similiter alteratio? II, 138, a, et inde-141, b, et inde.

Raritas et densitas possunt intendi et remitti; et quomodo? II, 144, a.

Dispositio ad intensionem formæ potest fieri continue, non autem ipsa intensio formæ. II, 144, a.

Utrum lumen intellectuale angeli possit intendi et remitti? III, 499, b-501, b, et inde.

Formarum intensio et remissio non fit per additionem vel subtractionem formæ ad formam. IV, 144, a.

Per solam intensionem quantitas potest flegi major. IV, 153, b.

Opiniones quatuor apud antiquos circa intensionem et remissionem formarum. IV, 363, b, in fine, et inde.

Aliqua forma non intenditur nec remittitur, seu non suscipit magis et minus, secundum se; et aliqua hæc suscipit in subjecto; quædam utroque modo; et quædam nullo. IV, 364, a, et inde.

Nulla forma accidentalis, et consequenter nec volitio nec nolitio, est remissibilis in infinitum. IV, 420, b.

Deus non posset intendere charitatem aut gratiam Christi, quantum ad rationem gratiæ, et de potentia ordinata; licet illam et omnem aliam, de potentia absoluta, posset intendere in eodem subjecto, quantum ad esse et actualisationem subjecti. V, 171, b-172, b, et inde.

Forma requirens præviam dispositionem in subjecto, non intenditur, non aucta dispositione. VI, 22, b.

Diversa esse formæ, quæ sunt termini intensionis et remissionis, differunt realiter. VII, 21, b, circa finem.

INTENTIO

Intentio est actus voluntatis, realiter differens a fruitione et a volitione proprie dicta. I, 62, b.

Intentio finis non est circumstantia. I, 77, b.

Intentio et electio non sunt idem actus secundum rem; at tamen per utramque voluntas tendit in finem, sed diversimode. I, 78, a.

Intentio non est directio voluntatis, seu relatio activa in finem, sed solum passiva. I, 94, a, in fine.

Tam prima quam secunda intentio est conceptio intellectus. II, 176, b.

Talium intentionum secundarum quædam conveniunt naturis, quædam vero naturarum suppositis. II, 178, a.

Utrum prima intentio sit principaliter objectum intellectus, et non conceptio ejus? II, 179, b, et inde-182, a, et inde.

Ex qua habitudine ad aliud dicitur conceptio intellectus esse intentio? II, 182, a.

Secunda intentio fundatur in prima, non sicut accidens in subjecto, sed sicut a qua firmitatem suæ veritatis habet. II, 182, b.

Genus non est secunda intentio; nec quando diffinitur, diffinitur secunda intentio, sed res ut est sub intentione. II, 182, b, in fine, et inde.

Intentio dupliciter: scilicet in abstracto, et in concreto. II, 183, b.

Non omne ens rationis est secunda intentio. II, 185, a.

Non omne nomen commune significat secundam intentionem, quia nec omne commune est secunda intentio. II, 185, a, in fine, b.

Intentio est comprehensio; et recipere intentiones est intelligere. Quis sensus? II, 359, b.

Esse actu est primum in intentione. III, 102, b.

Nisi suam intentionem causaret in organo, non sentiretur tangibile. III, 304, a.

Intentio potest dupliciter se habere ad voluntatem. IV, 435, b.

Utrum illa sola intentio sit bona moraliter, qua propter se diligitur quod propter se diligendum est; et utrum omnis

intentio qua aliud a Deo propter se diligitur, sit vitiosa? IV, 468, a, et inde-473, a, et inde.

Quantum intendis, tantum facis. Quis sensus? IV, 482, b.

In naturis pene diversis potest fundari una et communis intentio intellectus dupliciter. V, 102, a.

Intentio applicatur per delectationem ad ea in quibus aliquis delectatur. V, 432, b.

Intentiones individuales componit et dividit vis cogitativa. V, 435, a.

Quomodo, propter aliam et aliam intentionem proferentis, duæ propositiones singulares de omnino eodem subjecto et prædicato et copula, solum differentes secundum affirmationem et negationem, negantur esse contradictoriæ? VI, 433, a.

INTENTIONALE

Non omne esse reale perfectius est intentionali. II, 365, b.

Sermo, et etiam scriptura, in expositione suscipit quamdam intentionalem virtutem, causativam conceptus. Et quomodo? VI, 49, a, et inde.

Duplex est immutatio: naturalis scilicet, et intentionalis. VII, 111, b-273, b.

INTRINSECUM

Intrinsecum dupliciter. II, 33, b.

INTUITIVUM

Intuitiva notitia respectu quorum et quomodo sit in beatis? I, 82, a.

Utrum aliquam notitiam intuitivam angelus accipiat a rebus extra? III, 262, a-293, b, et inde.

Intuitiva notitia, quid, quotque modis? III, 293, b, et inde.

Non necessario volitio præcedit intuitivam cognitionem. III, 331, b.

Utrum aliqua intuitiva cognitio præcedat quamlibet abstractivam? IV, 192, a-193, b-195, a-198, a et b.

Non fuit intuitiva cognitio, illa quam primus homo habuit de Deo per speciem influxam. IV, 194, b.

De distinctione inter cognitionem intuitivam et abstractivam; et ad intuitivam quæ requiruntur? IV, 196, a et b-197, a et b.

Cognitio abstractiva habita de Deo a viatore est minus perfecta quam intuitiva. IV, 197, b.

Cognitionem intuitivam de singularibus potest anima separata habere per species influxas. VII, 272, a, circa finem.

IRA, IRASCIBILIS, IRATUS

Irascibilis et concupiscibilis differunt realiter inter se, et ab æstimativa quam consequuntur. I, 219, a, in fine.

Nullus actus divinæ voluntatis habet proprie rationem iræ aut invidiæ. II, 566, a, in fine, b.

Differentia inter iratum et odientem. IV, 405, a.

Ira, offensa, odium, indignatio, et hujusmodi, non dicuntur de Deo pure metaphorice. VI, 367, b.

JUDÆUS

Toleratio ritus Judæorum, non solum in fine mundi, sed etiam nunc, prodest Ecclesiæ. VI, 122, a.

JUDICIUM

Omnis consensus sequitur judicium rationis. I, 95, a.

Judicium de prosecutione respectu ultimi finis clare visi, vel sub ratione communi, non subest potestati voluntatis. I, 113, b, in fine.

Judicium de re possibili et impossibili potest dupliciter considerari : scilicet secundum philosophum, et secundum theologum. i, 369, a.

Judicium et apprehensionem oportet attendere in cognitione habitus. iii, 301, b, circa finem.

De comparatione judicii et electionis. iv, 214, b, circa finem.

Potest dici quod parvuli decedentes cum originali, ante usum rationis, non erunt in ultimo judicio a dextris aut a sinistris; tamen magis tenendum est quod comparebunt in hoc judicio et cognoscent illud esse judicium justissimum. iv, 375, a-378, a et b.

Cum quo judicio peccatum stare possit vel non possit? v, 429, b-433, a et b.

Judicium rationis pati potest duplicem errorem. v, 430, b-441, a.

Revelatio peccatorum in judicio non erit sanctis ad confusionem, sed ad gloriam. vi, 428, a.

In ultimo judicio, Christus judicabit non solum in natura humana, sed etiam secundum naturam humanam. vii, 122, a.

In ultimo judicio, Christi divinitas a solis bonis videbitur. vii, 123, b.

In ultimo judicio, quilibet poterit legere in sua et aliena conscientia omnia merita propria et aliena. vii, 123, b.

Opinio falsa Magistri, quod peccata per poenitentiam deleta non patefient aliis in die ultimi judicii. vii, 124, a.

Probabile est quod illud judicium, quantum ad disceptationem et sententiam, fiat mentaliter, et non vocaliter. vii, 124, a.

In judicio ultimo et universali erit duplex sententia : et una earum erit mentalis, aliam vero probabile est fore vocalem. vii, 134, a.

JURAMENTUM

Confessor potest cum juramento asserere se nescire peccatum quod tantum novit in confessione. vi, 432, a; in fine, et inde.

Utrum juramentum obliget secundum intentionem jurantis, vel recipientis? vi, 434, a.

Non obstante quod aliquis cum juramento sponsalia firmerit, potest ingredi religionem. vi, 514, a.

JURISDICTIO

In quibus aliquis subdatur et non subdatur jurisdictioni Ecclesiae? vi, 384, b, et inde.

De potestate jurisdictionis, et ejus comparatione ad potestatem ordinis. vi, 395, b.

JUS

Peccata quae sunt contra jus divinum supernaturale, et ea quae sunt contraria juri naturali, potestne homo vitare sine gratia? iv, 308, b, in fine, et inde.

Jus naturale multipliciter accipitur. vi, 527, b.

JUSTIFICATIO

Justificatio impli est majus opus quam creatio cœli et terrae. v, 139, b.

Justificationem obtinebant Patres antiqui per fidem passionis Christi, quam significabant sacramenta Veteris Legis. vi, 54, a.

Quomodo parvuli obtinebant justificationem ante circumcisionis institutionem? vi, 72, b.

Justificatio impii potest dici sanatio et renovatio. vi, 439, b, in fine, et inde.

JUSTITIA

Quenam justitiae ratio Deo competit? ii, 568, b-570, b-572, b-iv, 277, a-278, a et b.

Justitia duplex : distributiva, et commutativa. ii, 568, b-iv, 273, b.

Justitia directiva in poenis non habet rationem justitiae commutativae. ii, 572, a.

In justitia commutativa accipitur medium secundum proportionem arithmeticam; in justitia vero distributiva, secundum geometricam. ii, 572, a et b.

Quomodo gratia dicatur justitia? iv, 271, a.

Utrum ad justitiam distributivam pertineat redditio praeem pro merito? iv, 274, a, et inde-276, a, et inde.

Quae sit materia utriusque justitiae, sive circa quae versetur, et quid utraque respiciat? iv, 276, a, et inde.

Justitia commutativa servatur, non solum secundum quid, sed etiam simpliciter, in praemiatione actus meritorii, prout iste procedit ex gratia et ex instinctu Spiritus Sancti. iv, 278, a.

Justitia originalis includit gratiam gratum facientem. iv, 316, b-333, b.

Quomodo se habet in peccato originali privatio originalis justitiae? iv, 331, a-343, a et b-344, a-vi, 63, a.

Justitia originalis data est primo parenti, non ut personae singulari, sed ut principio totius humanae naturae. iv, 345, b.

Justitiae originalis carentia, quomodo est a Deo, et quomodo a natura humana, vel ejus principio? iv, 346, b.

Derogat divinae justitiae aliquem poenam pati sine culpa. iv, 348, a.

Utrum justitia originalis sit magis proprie ordinatio virium sensibilium quam voluntatis? iv, 351, a-353, b.

Justitia originalis non integre restituitur per baptismum. iv, 353, b, in fine.

Justitia non potest esse subjective in irascibili aut concupiscibili, sed necessario est in voluntate; secus de fortitudine et temperantia. Et quare? v, 397, b-398, a et b-399, a-404, a.

Esset contra justitiam naturalem, si filius, antequam habeat unum rationis, a cura parentum subtraheretur, vel de eo aliquid ordinaretur invitis parentibus. vi, 414, a.

Privatio actualis justitiae estne illud quo aliquis formaliter dicitur peccator? vi, 300, a-313, b, in fine, et inde.

Poenitentia est pars justitiae commutativae; et quomodo? vi, 302, b, et inde.

Quenam est differentia inter recompensationem justitiae vindicativae et recompensationem poenitentiae. vi, 305, b-349, b.

Justitia punitiva non solum habet pro materia poenam, sed etiam culpam. vi, 306, a.

Medium non eodem modo accipitur in justitia et in aliis virtutibus. vi, 306, b.

Justitia dupliciter. vi, 327, a.

Ad hoc quod rigor justitiae stricte servetur, quatuor exiguntur, quae in sola satisfactione qua Christus pro nobis satisfecit, inveniuntur. vi, 332, b, et inde.

Damnare Petrum esset contra justitiam Dei, non autem salvare Judam, sed praeter. vi, 339, b.

Non derogatur divinae justitiae propter multiplicationem indulgentiarum. vi, 408, a, in fine.

JUSTUM

Inquantum est justa, poena est bona. iv, 397, b.

Justus confidens absque terrore erit. Quis sensus? v, 254, b, circa finem.

In justis passiones appetitus sensitivi sunt aliter ac in peccatoribus. v, 255, b.

Justum dupliciter. vi, 302, b, circa finem.

Unde habeat aliquid quod dicatur justum? vi, 339, a, circa finem.

Justa et bona, si formaliter sumantur, semper et ubique sunt eadem; secus, si materialiter. vi, 537, a.

LATRIA

Humanitas Christi, ejus crux, ac imago, sunt adorandae adoratione latræ. v, 136, a et b-137, a et b.

Cruci in qua pependit Christus, non debetur honor latræ in se, ut est res quedam Christi. v, 138, b-141, b.

Honor latræ potest alicui attribui dupliciter: scilicet per se, et per accidens. v, 141, a.

LAUS

Laus vocalis erit in patria. v, 383, a.

LEGALIA

Ceremoniæ legales cessaverunt, quoad vim obligandi, et quoad utilitatem earum, in adventu Christi. vi, 65, a.

Legalia non possunt observari pro nunc sine peccato mortali. Cur tamen non statim post passionem Christi fuerunt repudiata? vi, 65, b, et inde.

Legalia sacramenta in passione Christi fuerunt revocata. vi, 70, a.

LEVE

Quid sentiant Philosophus et Commentator de motore levium et gravium? iii, 402, a, et inde.

Motus levis non sic procedit a levi ut calefactio ab igne, vel consideratio a sciente. iii, 405, a.

Principium intrinsecum motus levium et gravium est activum. iv, 114, a=vi, 32, a.

LEX

Implere mandata legis dupliciter contingit. iv, 285, a. Quomodo lex divina sit mensura dans actui rectitudinem? iv, 415, b, circa finem.

Non contra, sed præter legem Dei agit, ille qui peccat venialiter. iv, 488, b-492, a-498, b.

Lex exterior non est præceptiva, aut prohibitiva, nisi de fine, aut de necessariis ad finem, aut de oppositis fini; interior vero, etiam de impedimentis ipsius finis, et de disponentibus ad illum. iv, 498, b.

Lex naturalis quomodo possit a cordibus hominum totaliter deleri, vel non deleri? v, 432, a.

Lex vetus occidit. Quis sensus? vi, 43, a-64, a.

Differentia inter novam et veterem legem, et comparatio utriusque inter se et ad statum patriæ. vi, 43, a et b-215, a.

Necessaria est promulgatio legis ad hoc quod obliget; ad revocationem vero ejus non requiritur promulgatio. vi, 72, a.

Quomodo tempore legis naturæ justificabantur pueri? vi, 72, b.

Duplicia sunt præcepta legis naturæ, et proportionaliter duplex eorum a Deo dispensatio. vi, 526, b.

LIBERALIS, LIBERALITAS

Non omnis liberalis est magnificus. Quis sensus? v, 302, a. Dare aliquid ex mera liberalitate, contingit tripliciter. vi, 337, a.

LIBERTAS

Non repugnat libertati aliqua necessitas. i, 100, a, in fine-113, a, in fine=iii, 445, a-454, a=iv, 246, a.

Ratio libertatis ex modo cognitionis dependet. i, 113, b=v, 401, b=vii, 131, b.

Propria libertatis experientia non est sufficiens ratio suspendendi actum beatificum. i, 114, a=vii, 189, a.

Libertas dupliciter. i, 268, b, circa finem=ii, 11, b, in fine=vi, 159, a.

Causa libera, quid? ii, 467, b.

Libertas requisita ad meritum erat in anima Christi. iii, 369, b, circa finem.

Utrum libertas arbitrii sit principaliter in intellectu quam in voluntate? iv, 203, b, in fine, et inde-214, b, et inde.

Quamnam sunt requisita ad perfectam libertatem? iv, 206, b-218, b-246, a.

Radix libertatis, in quo? iv, 213, a-215, b, in fine-242, b-245, b.

Libertas arbitrii quatuor includit. iv, 214, b.

Formale completivum libertatis, quid sit? iv, 214, b.

Libertas arbitrii est in intellectu ut in causa, in voluntate autem formaliter et ut in subjecto. iv, 215, b-217, b.

Libertas potest competere nihil agenti, non tamen non agenti. iv, 227, b, in fine.

LIBERUM ARBITRIUM

Librum arbitrium est quedam potentia animæ in nobis, non autem actus, vel habitus, aut potentia cum habitu. i, 217, b, circa finem, et inde=iv, 199, b, in fine, et inde.

Librum arbitrium est unica potentia, et non multæ. i, 218, a=iv, 200, a.

Librum arbitrium in Deo salvatur. ii, 575, a.

In actu liberi arbitrii dupliciter contingit esse peccatum. iii, 334, b=v, 400, a.

Idem actus liberi arbitrii potest esse preparatio ad gratiam, meritorius gloriæ, et actus fruitionis. iii, 362, a, in fine.

Utrum aliquis actus liberi arbitrii possit fieri in instanti? iii, 364, b, et inde-369, a, et inde.

Utrum sit necessarium actum liberi arbitrii produci in instanti? iii, 367, a, et inde-373, b, et inde.

Librum arbitrium dæmonis sic est obstinatum in malo, quod non potest bene velle, nec peccato carere, nec desinere male velle. iii, 424, b.

Librum arbitrium quorum sit ut objectorum et actuum? iii, 445, a=iv, 220, a et b.

Librum arbitrium angeli est inflexibile post primam electionem. Quis sensus? iii, 449, b.

Librum arbitrium potest in tres rerum diversitates; et quam harum per se respiciat, quam vero per accidens? iii, 450, a.

Librum arbitrium mutatur in nobis ex causa intrinseca, et extrinseca, non autem in angelis. iii, 450, b.

Librum arbitrium colligit plures potentias, non essentialiter, sed virtualiter. iv, 209, b, in fine, et inde.

Librum arbitrium non est potentia cognitiva, sed appetitiva. iv, 201, a.

Librum arbitrium est ipsa eadem potentia quam dicitur voluntas, et non est potentia a voluntate realiter distincta. iv, 201, b.

Librum arbitrium non est potentia pure passiva, immo est activa et motiva. iv, 202, a.

Librum arbitrium est principium electionis. iv, 212, b.

Librum arbitrium est voluntas, ut continet in se actum potentiae deliberativæ. Quis sensus? iv, 220, a, in fine, b.

Non est simile quod natura disponat ad animam rationalem, et librum arbitrium disponat ad gratiam. iv, 316, a.

Utrum potentia peccandi fundetur in libero arbitrio ex hoc quod est ex nihilo? iv, 501, a, circa finem-503, b-505, a.

Peccabilitas in libero arbitrio pullulat ex tribus. iv, 505, b.

Librum arbitrium potest confirmari in bono. vii, 131, a.

LINEA

- Non similiter omnino se habet *nunc* aeternitatis ad aeternitatem sicut punctus ad lineam. II, 9, a.
 Deus non potest facere lineam sine punctis. III, 135, b.
 Quid est lineam terminari puncto, et quomodo diceretur infinita si non terminaretur punctis? III, 136, a.
 Linea non habet subjectum sibi adaequatum. III, 136, b-137, a = IV, 144, b.
 Linea et punctus non sunt idem realiter, nec punctus est pars integralis lineae, sed formalis. III, 139, a.
 Quomodo punctus causat lineam? III, 146, b-179, b.
 Utrum linea sit distincta a superficie? IV, 134, a-146, a.
 Implicat contradictionem esse lineam sine puncto, superficiem sine linea, et corpus sine superficie. IV, 146, a, in fine, b.

LINGUA

- Donum linguarum evacuabitur in patria. V, 383, a.

LOCUS

- Deus est modo speciali in omni loco. II, 431, b.
 Non implicat contradictionem in eodem loco esse simul duo corpora. II, 519, b = VII, 76, a, in fine, b.
 Motus localis non est proprie locus, vel *ubi*, nisi quantum ad suum materiale; est tamen locus, et *ubi*, qui est in fieri et acquiri. III, 66, b.
 Non omne corpus quod sit, necessario sit in loco. III, 78, a, in fine.
 De modo quo angelus sit in loco. III, 119, b, et inde.
 Locus dupliciter: proprie, et metaphorice. III, 121, b.
 Esse in loco diversimode competit corpori, angelo, et deo. III, 122, b = VI, 180, a.
 Utrum aliquis locus sit indivisibilis? III, 125, b, et inde-135, b, et inde.
 Utrum locus sit superficies? III, 128, b, et inde-139, b, et inde.
 Ante, retro, sursum, deorsum, et huiusmodi differentiae, primo quidem sunt differentiae loci; ex consequenti autem, et secundario, situs, non quidem ejus qui est praedicamentum, sed ejus qui est de genere quantitatis. III, 128, b, in fine-141, a.
 Utrum locus sit immobilis, non quidem quantum ad superficiem locantis, sed quantum ad ordinem et respectum ad polos mundi immobiles, et ad centrum terre? III, 129, b-143, a, circa finem.
 Incorporalia non sunt in loco. Quis sensus? III, 131, a-133 a-380, b = V, 282, b.
 Esse in loco diffinitive, et esse in loco circumscriptive, quid? III, 134, b, in fine-135, a = VII, 283, a.
 Utrum *ubi* sit locus? III, 140, a-391, a-411, b, circa finem.
 Ordo inter locum, *ubi* atque situm. III, 141, a.
 Quomodo sit in loco corpus gloriosum in caelo? III, 141, a, circa finem.
 Omne quod est in loco proprie loquendo, continetur aliquomodo ab aliqua superficie. III, 141, b, circa finem.
 Locus conservat locatum. Quis sensus? III, 142, a.
 Ad unitatem loci, quae? III, 142, a-143, a, circa finem, b.
 Locus est mensura. Quis sensus? III, 142, a.
 Locum circumscribere locatum, et ipsa circumscriptio, quid? III, 142, a, in fine, b = VI, 170, b.
 Quas habitudines dicat locus in obliquo? III, 142, b.
 Esse in loco, multipliciter. III, 380, a, et inde = V, 282, a et b.
 Locus et *ubi* non sunt in eodem sicut in subjecto. III, 381, a.
 Esse in loco proprie et per se, quid? III, 381, a.
 Inter quaelibet duo extrema, esse infinita loca, demonstratur. III, 381, b, in fine.

Possent dici quod mobile localiter motum nullam rem sibi inherentem acquirit, sed solum locum. III, 412, b = IV, 167, b, circa finem.

Corpus gloriosum non eget loco. III, 414, a.

Ad hoc quod substantia separata sit in loco, quid requiratur, et quid sufficiat? V, 281, b.

Non debetur proprie locus aut situs animae separatae, secundum conditionem suae naturae, sed solum secundum congruentiam ad merita vel demerita. V, 282, b = VII, 281, a et b.

Corpus Christi non est in sacramento Eucharistiae ut in loco. VI, 160, b-165, a-197, b-199, b.

Utrum implicet contradictionem idem corpus esse in diversis locis? VI, 168, a et inde-170, b-174, a, et inde-181, a.

Esse in loco localiter, quid? VI, 175, b-197, a et b.

Qualis sit repugnantia duorum quantorum respectu ejusdem loci? VI, 177, a, in fine.

Dos subtilitatis non praestat corpori glorioso ut sit simul cum alio corpore in eodem loco. VI, 177, b, et inde = VII, 75, a, et inde-84, b.

Ad esse in loco diffinitive duo requiruntur. VI, 180, b.

Secundum quid determinetur locus angelo moventi orbem? VI, 206, a.

Utrum aliquid possit esse de novo in loco ubi prius non erat, ipso non mutato, nec alio in ipsum converso? VI, 220, a-245, b.

Quid prohibeat ne in eodem loco sit simul unum corpus cum alio? VII, 75, b, et inde-92, b.

Duplex comparatio corporis ad locum. VII, 93, a.

Contactus virtutis est ratio existendi in loco, tum angelo, tum animae separatae. VII, 116, a.

Quod corpus transferatur de loco ad locum, non transiendo per medium, implicat contradictionem, juxta S. Thomam. VII, 279, a.

LOCUTIO, LOQUI

Ad veritatem locutionis, quae? II, 33, a.

Aliter verificatur locutio quando aliquod conjunctum verificatur de aliquo secundum esse, et quando secundum fieri. II, 66, a, in fine.

Non omnis locutio transitiva requirit diversitatem rerum, sed rerum vel rationum; et quomodo locutiones transitive verificentur in divinis? II, 279, a.

Non est necesse quod quicumque loquitur vocaliter, prius loquatur mentaliter. II, 392, b.

Unde est quod locutio requiritur in angelis ad cognoscendam cogitationem et non ad cognoscendam naturam? III, 471, a et b-490, a.

In angelis est locutio; et quid est angelum loqui angelo? III, 489, b-490, a.

Locutio in angelis differt ab illuminatione. III, 490, b.

Locutio angeli ad angelum requirit signum, non autem locutio angeli ad Deum. Quare haec differentia? III, 495, a.

Interior inspiratio dicitur quaedam locutio. IV, 194, b.

Haec locutio, prolata a sacerdote in consecratione panis, *Hoc est corpus meum*, est vera. VI, 147, b.

Quae locutiones sunt concedendae vel negandae circa sacramentum Eucharistiae? VI, 247, b.

Loqui de peccatis confitentis, etiam non referendo ad ipsum, non semper est licitum confessori. VI, 426, b-429, a.

Actus loquendi differt a verbo dicto realiter. VI, 501, b, circa finem.

LOGICA, LOGICUS

Utrum logica sit scientia speculativa? 24, b-28, b, circa finem-29, a.

In logico genere, non vero in naturali, conveniunt substantiae immateriales et materiales. I, 136, b, in fine.

Quid sit necessarium logicum? I, 370, b.

De quibus sit logica? II, 183, a, circa finem, b.

Logica potentia, non conjuncta actui, potest non praecedere actum suum. III, 23, a.

Quid considerat logicus, quid metaphysicus? V, 94, b-103, a.

Cur logica non dicatur scientia realis? V, 97, b.

LUMEN

Lumen divinae revelationis est formalis ratio scientiae Christi, et objecti nostrae theologiae. I, 49, a.

Lumen, quid nominis; et quid reflexum, et quid directum; et an sint unum lumen, vel plura, et similiter causatum a pluribus luminaribus? I, 297, b-298, b = VII, 212, b.

Triplex lumen in angelis invenitur. III, 497, a.

Lumen corporale nobis in videndo deservit quantum ad duo. III, 498, a = VII, 212, b, circa finem.

Lumen intellectuale potest dici et confortatio intellectus, et ipsa species intelligibilis. VII, 498, a.

Utrum lumen intellectuale angeli possit intendi et remitti? III, 499, b-501, b, et inde.

Triplex lumen concurrere potest in intellectuali visione. III, 502, a, in fine, b.

Lumen naturale non potest aequari lumini gloriae. IV, 187, a.

Quid facit in intellectu beati lumen gloriae? IV, 187, a-188, a.

Si lumen gloriae fieret naturale creaturae, ipsa esset Deus per participationem ultimam. IV, 187, b.

An Deus possit facere quod intellectus creatus videat divinam essentiam sine lumine gloriae, et per sua naturalia? V, 204, a et b-205, a = VII, 200, b, et inde-202, b-214, b, et inde-216, b, et inde.

Auxilio luminis gloriae indiget intellectus creatus ad videndum Deum. VII, 196, a.

Utrum lumen gloriae sit necessarium ad hoc quod intellectus Deum per essentiam videat? VII, 198, a-207, b.

Utrum lumen gloriae sit necessarium ad hoc quod intellectus agens cooperetur divinae essentiae in causando visionem beatificam? VII, 198, b, in fine, et inde-209, b, et inde.

Utrum lumen gloriae sit necessarium ad vigorandum intellectum possibilem, ut sit potens suscipere beatificam visionem? VII, 199, a, in fine, et inde-213, a.

Utrum lumen gloriae sit ponendum directe propter intellectum agentem, consecutive tantum et non primo et directe propter intellectum possibilem? VII, 200, a, et inde-213, a, in fine, et inde.

Utrum lumen gloriae sit ipsa visio clara et facialis? VII, 201, a, et inde-215, a, et inde.

Utrum lumen gloriae sit necessarium ad eliciendum actum beatitudinis? VII, 201, b, et inde-216, a.

Lumen gloriae non requiritur propter distantiam potentiae ab objecto, sed propter ejus naturalem improprietatem ad objectum. VII, 206, a et b-216, b.

Lumen gloriae ponitur necessarium ad recipiendum non actum secundum beatificum, sed primum, et etiam ad eliciendum secundum. VII, 207, b-213, a.

Lumen gloriae nulli creaturae potest esse connaturale. VII, 215, a.

Lumen gloriae fuit in anima Christi, etiam in via, per modum habitus. VII, 218, a.

LUX

Quomodo sit una lux secundum essentiam in sole et in aere? I, 52, b.

Quomodo lux sit formale et per se objectum visus, et quomodo non? I, 120, a.

Lucere differt realiter a luce. II, 365, a.

LUXURIA

Circa quam habet locum luxuria, et quis appetitus inordinatus ad eam pertinet? III, 354, b.

Ex luxuria oritur caecitas mentis. V, 432, b, in fine.

MACULA

Utrum macula, ex peccato relicta, sit illud quo formaliter aliquis dicitur peccator? VI, 300, a-314, a.

In peccato sunt duo: actus culpae, et macula sequens.

Et quomodo macula tollatur ab anima? VI, 309, a.

Macula spiritualis, quid? VI, 310, b, et inde-449, b.

Qualiter macula distinguatur a reatu et offensa? VI, 312, b, in fine-343, a et b.

In peccato veniali est aliquis macula. VI, 342, b, et inde.

Macula differt a culpa. VI, 417, b.

MAGIS ET MINUS

Magis et minus dupliciter, sicut perfectum et imperfectum. I, 42, b.

Sicut simpliciter ad simpliciter, ita magis ad magis, et maxime ad maxime. Quis sensus? I, 202, a-218, b.

Propter quod unumquodque tale, et illud magis. Quomodo exponitur, et quis sensus? I, 249, b = III, 300, b, in fine, et inde.

Duobus modis contingit formam non suscipere magis et minus. II, 94, b-97, b = IV, 160, b = V, 170, b, in fine.

Licet relatio suscipiat magis et minus per fundamentum, non tamen semper intenditur fundamentum cum intenditur relatio, aut e converso. II, 123, a.

Quare aliqua forma magis nunc quam prius inhæreat? II, 129, b.

Ad omnem formam susipientem magis et minus est motus continuus. IV, 52, a.

Quantitas non recipit magis et minus. Quis sensus? IV, 160, a = VI, 263, b.

Quoniam requirantur ad hoc quod secundum formam aliqua dicantur secundum magis et minus; et unde sumatur distinctio inter dici vel esse magis et minus, et majus et minus? IV, 363, b, et inde.

Aliqua forma non suscipit magis et minus secundum se; et aliqua hæc suscipit in subjecto; quædam utroque modo; et quædam nullo. IV, 364, a, et inde.

Sicut in numeris non est magis et minus, ita nec in substantia. Quis sensus? IV, 365, b, in fine-366, a.

MAGNANIMITAS, MAGNIFICENTIA

Sine magnanimitate et magnificentia possunt haberi virtutes morales acquisite. V, 442, b.

MAGNITUDO

Divina magnitudo non est ab alio mensurabilis. II, 155, a.

Utrum magnitudo infinita possit poni in divino prospectu? II, 376, b-385, b.

Magnitudinem actu infinitam Deus facere non potest. II, 537, a, in fine, b.

Magnitudo est infinita tantum in potentia, sicut et quodlibet continuum. II, 538, a.

Cur in additione magnitudinis non invenitur infinitum sicut invenitur in divisione? II, 559, b.

Magnitudo quæ quantitas continua est; est quæ dividitur in

continua; et quicquid dividitur in res indivisas, sed receptibiles divisionis, est magnitudo. iv, 155, a.
Magnitudo, tam in corporalibus quam in spiritualibus, quid? iv, 363, b.

MAJUS

Utrum esse majus competat vel repugnet infinito? iii, 18, a, in fine, b-77, a.
Quantitas eadem numero potest per essentiam quandoque esse major, et quandoque minor. Quomodo? iv, 127, b.
Quantitas potest effici major per solam intensionem. iv, 155, b.
Quantum additum quanto facit majus. Quis sensus? iv, 482, b.
Qui potest majus, potest et minus. Quis sensus? v, 19, b = vii, 248, b, in fine, et inde.
Quomodo verificatur quod ille qui cognoscit majus, potest cognoscere minus? v, 224, b, et inde.
Non semper est verum quod major efficacia cognitionis requiratur ad cognoscendum rem minorem quam majorem. v, 232, b, in fine, et inde.

MALITIA

Malitia in actibus humanis, unde sumatur? iv, 430, a et b.
Ex malitia peccans, quomodo se habeat ad conscientiam? iv, 450, b.
Ex certa malitia potest originari peccatum; et quid sit peccatum ex certa malitia; et quomodo taliter peccans sit ignorans? iv, 450, b, circa finem, et inde = v, 435, a, circa finem, b.
Aliquam malitiam, vel bonitatem, addit actus exterior super actum interiorum precise sumptum. iv, 476, a.
In malitia, sicut in bonitate, actus est simpliciter potentior quam habitus. vii, 141, b.

MALUM

In quonam sensu dicitur quod illud cui opponitur majus malum, est magis bonum? i, 86, b, et inde = vii, 161, b.
Mala non habent propriam ideam in Deo. ii, 410, b.
Malum Deus non potest velle. ii, 566, b.
Malum per se causam habere non potest, sed solum per accidens, per modum agentis, et est ipsum bonum. iii, 348, a et b = iv, 390, a, et inde.
Dupliciter malum causatur per accidens a bono; et utroque modo voluntas est causa mali. iii, 348, b = iv, 391, b.
Malum non potest esse in appetitu Dei et brutorum; in appetitu hominis potest esse dupliciter; in substantiis separatis, uno modo tantum. iv, 186, a.
Quomodo se habent malum, defectus, et culpa? iv, 329, a-421, a.
Malum per se, seu simpliciter et formaliter sumptum, non est aliqua natura positiva, sed est pura privatio; secus si sumatur materialiter. iv, 389, a = vii, 156, b.
Malum habet causam deficientem, aliter in naturalibus, aliter in voluntariis. iv, 390, b, circa finem.
Malum, inquantum hujusmodi, diminuit bonum naturae, sed non potest illud totaliter corrumpere. iv, 392, b.
Utrum omnis privatio boni debiti sit quoddam malum? iv, 393, b-398, a, et inde.
Utrum omne malum sit privatio in subjecto existens? iv, 394, a-400, a.
Utrum omne bonum sit causa mali per accidens, ut est bonum defectivum? iv, 394, a, et inde-400, b, et inde.
Malum dupliciter: scilicet simpliciter, et secundum quid. iv, 397, a, in fine.
Deus est creans malum, et faciens pacem. Quis sensus? iv, 397, b.

Malum dupliciter: scilicet per se, et per accidens; et utrumque etiam est dupliciter. iv, 398, b.
Subjectum mali, seu privationis, quadruplex. iv, 398, b.
Malum corrumpit bonum. Quis sensus? iv, 407, a.
Malum, in rebus voluntariis, bene dividitur per poenam et culpam; et quid utrumque? iv, 421, a.
Deduobus malis minus est eligendum. Quis sensus? iv, 437, b.
Malum invenitur in actu voluntatis ex objecto, non autem in actu intellectus. iv, 441, a.
Utrum considerare mala sit malum? iv, 444, b-447, b, et inde.
Quomodo malum opponatur bono? iv, 460, b, et inde.
Mali poenae dicitur Deus esse causa, non autem mali culpae. Cur? iv, 507, b.
Malum esse in appetitu dupliciter contingit. v, 429, b.
Que mala causat in anima peccatum originale? vi, 61, a.
Tolerare mala, etiam ritus gentilium, quandoque est licitum. vi, 122, a.
Quodnam est majus malum, peccatum mortale, vel poena inferni? vi, 374, a, in fine, b.

MARIA

Christus carnem sumpsit de Virgine Maria, vel habuit corpus a matre. Quis sensus? iv, 93, a-94, b = vi, 191, a.
Cum non putrefieri secundum carnem post mortem fuerit privilegium Christi, quomodo convenerit etiam Beatae Virgini Mariae? iv, 94, a.
Beata Maria fuit concepta in peccato originali. v, 26, b.
Sanctificatio Beatae Mariae non potuit esse decenter ante infusionem animae. v, 26, b.
Quando fuerit ligatus, vel etiam sublatus, fomes in Beata Virgine Maria? v, 33, b.
Non deceit Beatam Mariam Matrem Christi fuisse in sui conceptione mundissimam, et caruisse omni dispositione contraria gratiae. v, 36, a.
Festum conceptionis Beatae Mariae quomodo sit tolerandum? v, 37, b, et inde.
Si Beata Maria non fuisset concepta in peccato originali, non fuisset redempta, redemptione de qua loquuntur Sacra Scriptura et Sancti Doctores, quidquid sit de illa quam fingunt contrarium opinantes. v, 38, a.
Responsiones ad auctoritates Scripturae et Sanctorum pro conceptione Beatae Mariae in originali, quomodo sint validae? v, 40, a.
Ex hoc quod Beata Virgo Maria est concepta in originali non debet dici minus pura. v, 40, b.
Beata Virgo Maria in conceptione Christi nihil active operata est, sed solum materiam ministravit; operata est tamen ante conceptionem aliquid active, preparando materiam, ut esset apta conceptui. v, 41, b.
Beata Maria dicitur vere et proprie mater Dei et hominis; et hoc negare est haeticum. v, 42, b-43, a.
Spiritus Sanctus dedit Beatae Mariae Virgini potentiam concipiendi Christum. Quis sensus? v, 47, b, et inde.
Beata Maria non habet in patria omnia gaudia accidentalia, nec omnes characteres, sicut nec in via habuit usum omnium gratiarum gratis datarum. vi, 111, a.
Beata Maria, non obstante voto virginitalis per eam emissio, contraxit verum matrimonium. vi, 505, a.
Matrimonium Beatae Mariae Virginis fuit licitum, nec indiguit aliqua excusatione sicut alia. vi, 506, b, in fine.
Utrum Beata Maria voverit castitatem sub conditione. vi, 508, b, et inde-512, a, circa finem, et inde.
Beata Maria, ante annuntiationem, duplex votum voverat de virginitate servanda. vi, 512, a, in fine, b.
Consensus Beatae Mariae in matrimonium, non solum fuit in copulam conjugalem, sed etiam, saltem implicite, in carnalem, sub conditione tamen. vi, 512, b.
Beata Maria comparatur aurorae. vi, 513, b.

MATER

Mater non concurrat ad conceptionem prolis nisi passive; concurrat tamen active in ipsa generatione, quoad aliquid quod ibi fit. Et quoniam actiones in femina necesse habent concurrere ad hoc quod ipsa sit mater? v, 42, a et b-47, b.

Utrum mater concurrat active in formatione prolis? v, 43, b, et inde-46, b, et inde.

Quare matres magis quandoque diligant filios quam patres? v, 47, a.

Quare proles magis quandoque assimilatur matri quam patri? v, 47, a.

Licet Christus non referatur ad Matrem aliqua reali filiatione, refertur tamen ad ipsam aliqua alia reali relatione. v, 125, b.

MATERIA

Secundum diversam a materia abstractionem, scientiae speculative distinguuntur. i, 35, b.

Materia est principium individuationis, quantum ad aliquid; et, quantum ad aliquid, quantitas; et quomodo? i, 236, b=ii, 236, a, et inde.

Materia est id quod manet idem in utroque termino generationis. Quis sensus? i, 248, a-257, b.

Materia non potest esse formae terminus generationis aut creationis. i, 252, b.

Non omne illud de quo est aliquid, est materia ejus. i, 256, a, in fine, b.

Utrum materia sit principium individuationis? i, 286, a, et inde-289, a, in fine, et inde=iii, 214, b, in fine, et inde-239, a, circa finem, et inde.

Materia, quantitati subjecta, est materiale et necessario requisitum principium individuationis omnium formarum sub una specie plurificationum, non autem omnium individuum simpliciter. i, 289, a, in fine, b, et inde=iii, 230, a, et inde.

Non nisi materia particulari, et per quantitatem determinata, uniri potest forma. i, 289, b.

Materia, ut in se est, et ut est individuationis principium, non potest concipi conceptu communi; nec est communis aut intelligibilis; est tamen duobus aliis modis cognoscibilis. i, 290, a=iii, 239, a, in fine, b.

In caelo est proprie materia; et cum Aristoteles et Commentator probant quod in primo principio non est materia, intendunt de materia proprie dicta, et non accipiunt materiam secundum aliquas acceptiones quas fingit Aureolus. i, 292, a, b, et inde=iv, 1, b.

Habilitas materiae, et materia propinqua, et remota, quid? i, 341, a.

Forma inchoatur in materia aliquomodo. i, 342, a et b.

A materia sumitur genus. i, 359, b.

Materia est prior forma, et contra, secundum diversam rationem cause. ii, 121, a, circa finem, b=iv, 29, b.

Inter materiam et formam cadit relatio realis media, quae dicitur unio. ii, 306, b=iv, 103, b.

Anima intellectiva non est forma a materia dependens. ii, 367, b=vii, 41, b.

Diversitas formarum inferiorum est ratio diversitatis materialium, non secundum essentiam, sed secundum esse, et secundum rationem. ii, 388, a=iv, 15, a, in fine, b.

Materia prima non habet propriam ideam in Deo. ii, 410, b.

Materia prima multas potest a Deo recipere formas, ad quas non est in potentia naturali, sed obedientia. ii, 507, a, in fine, et inde.

Utrum materia sit in potentia ad aliquam formam quam nullum activum naturale possit inducere? ii, 513, a, et inde-518, a, et inde.

Materiae ad formam potentia naturalis, et obedientialis, quid, ii, 517, b, et inde.

Utrum materia sit causa limitationis formae? ii, 528, b, et inde-531, b, et inde.

Quomodo materia formam limitet? ii, 531, b.

Quomodo materiae proportionetur forma? ii, 532, a.

Infinium potest dici secundum materiam. ii, 540, b.

De materia non praesistente Deus potest hominem ab aeterno et in *nunc* stante producere, iii, 22, a.

Utrum materia prima sit facta a Deo? iii, 45, a-77, b.

Materia est producta de nihilo. iii, 77, b.

Non praesupponit materiam creatio. iii, 84, b.

Ex parte materiae in quam agens agit, principaliter consurgit modus actionis. iii, 107, a.

Semper materiam praesupponit actio entis per participationem. Quare? iii, 108, a, et inde.

Quid sit majus, producere materiam, vel formam? iii, 112, a, in fine, b.

De potentia materiae formam educi, quid? iii, 115, a, in fine, b-116, b, in fine=iv, 121, b.

Fieri in materia, et ex materia, quid? iii, 116, b.

Nullus angelus est compositus ex materia et forma, proprie loquendo; et est immaterialis non solum ex hoc, sed etiam quia non est informativus materiae, nec potest uniri materiae sicut forma. iii, 199, a-203, b-489, a.

Materia, quid? iii, 199, b.

In substantiis materialibus et corporeis, principium et prima radix individuationis est materia uno modo, et quantitas alio modo. iii, 200, b, et inde.

Tanto magis supergreditur materiam corporalem forma, quanto est perfectior. iii, 204, a, in fine, b.

Distinctio materiae a materia non nisi duplex. iii, 205, a.

Materia de se est indivisibilis. Quis sensus? iii, 213, b-238, a=iv, 169, b.

Utrum per hoc quod in materia recipitur, forma individuetur? iii, 215, b-240, a.

Opinio Augustini de materia invisibilium. iii, 225, b.

Duas materias non potest successive aut simul informare substantialis forma, nisi, crescente materia, crescat et ipsa forma. iii, 226, a=iv, 103, b.

Ex quo materia fit haec et signata? iii, 230, a.

Ea quorum materia est una, sunt numero unum. Quis sensus? iii, 230, a, circa finem.

Materia sensibilis et accidentia sunt de ratione rei naturalis. iii, 231, a, circa finem-232, b-234, b.

Materia, sub certis dimensionibus, est causa individuationis. Quis sensus? iii, 233, b.

Non potest remanere in materia sine accidentibus forma substantialis. iii, 234, a.

Si materia eadem, sub eadem quantitate, esset in individuo eodem numero reparato quod erat prius, adhuc non esset omnino idem individuum quod prius. iii, 239, b, in fine-240, a.

Materia est de se individua, individuatione opposita universalitati. iii, 242, a.

Secundum Commentatorem, per materiam fit individuationis. iii, 274, a, in fine.

Materia non quiescit sub forma quae est in corrumpi. iii, 417, b, et inde.

Materia panis non remanet in Eucharistia sub forma corporis Christi. iii, 422, a, in fine.

Triplex contingit in materia existere forma. iii, 490, a, circa finem.

Materia corporum coelestium est alterius rationis a materia corporum inferiorum. iv, 2, a.

Omne individuum, sensibile et quantum, habere materiam, est de mente Aristotelis. iv, 10, a.

Philosophus tenet in caelo esse proprie materiam; et quomodo exponantur ejus auctoritates, quibus videtur dicere materiam non esse in caelo? iv, 11, b, et inde.

Propter quid est materia? iv, 12, a, in fine, b-13, b, in fine-14, a.

Materia remota, removetur de necessitate quantitas, etiam secundum Commentatorem. iv, 12, b.

Quae transmutationes et quae formae requirant de necessitate materiam? iv, 12, b-13, a.

- Non eodem modo est pura potentia materia simpliciter, materia cœli, et materia inferiorum. iv, 13, b.
- Materia inferiorum, cur est subiecta privationi, non autem materia cœli? iv, 14, a.
- Non oportet quod omnia quæ habent materiam ejusdem rationis, sint ad invicem transmutabilia. Et quare? iv, 14, a, circa finem, b, et inde-17, a.
- Quomodo intelligitur materiam esse vel non esse ejusdem rationis? iv, 14, b.
- Distinctio materiæ est per respectum ad diversas formas. Quis sensus? iv, 15, a, in fine, b, et inde.
- Quæ differunt materia, differunt plus quam genere. iv, 15, b.
- Non omnis materia est quid simpliciter infimum. iv, 16, b.
- Non omnis materia est in potentia contradictionis. iv, 17, a.
- In fundamento materiæ nihil est distinctum. Quis sensus? iv, 17, b-170, b, in fine.
- Omnes materiæ sunt unius rationis generalis, non autem specialissime. iv, 18, a.
- Materiam primam sine forma Deus facere non potest. iv, 18, b.
- Materia generabilium et corruptibilium, sicut a qualibet forma substantiali naturaliter est separabilis, ita et a qualibet accidentali, etiam a quantitate. iv, 19, b.
- Nullum accidens absolutum immediate inheret materiæ primæ. iv, 20, b.
- Quod immediatius materiæ inest, est forma substantialis. iv, 21, a = vi, 189, a.
- Materia est per se primo disposita ad formam corporeitatis. iv, 21, b.
- Materia dicitur aliquem gradum actualitatis? iv, 23, a-31, a et b.
- Utrum ad materiam esse sine forma sequatur eam esse actu sine actu? iv, 24, b-29, a, circa finem-32, b, circa finem, et inde.
- Utrum materia sit primum et immediatum subjectum omnium formarum inere corporalium? iv, 28, a, et inde-38, a, et inde.
- Materia non habet intrinsece entitatem aliquam actualem positivam. iv, 31, b.
- Forma potest dici aliquo modo intrinseca materiæ. iv, 32, b.
- Magis repugnat materiæ esse sine forma quam accidenti esse sine subjecto. iv, 32, b.
- Hæc propositio, *materia est*, si proprie loquamur, est falsa; et quomodo verificetur? iv, 33, a.
- Materia prima, secundum Philosophum, et secundum dicta Commentatoris, est non ens simpliciter. iv, 33, b, et inde.
- Materia est subjecto ratio substandi accidentibus, non autem proximum subjectum. iv, 38, a, in fine, b-39, b.
- Materia est in potentia proxima ad formam substantialem, remota vero ad accidentalem; non tamen est in ea duplex potentia, quasi una sit formæ substantialis, alia vero dimensionum, ut Averroes putavit. iv, 39, b, et inde.
- Materiam habere diversas partes per se, est impossibile. iv, 39, b-157, a = vi, 283, a, in fine.
- Ex materia non generatur forma per se. iv, 39, b.
- Materia non potest esse immediatum subjectum motus proprie dicti. iv, 40, a.
- Fit resolutio usque ad materiam primam in generatione substantiali. iv, 40, b.
- De dispositionibus ad introductionem animæ intellectivæ in materia, iv, 71, b-73, a et b = vii, 47, b-48, a et b.
- Corpus et anima non se habent proprie ut materia et forma, sed solum secundum quamdam similitudinem; et quomodo corpus possit dici materia animæ, cujus tamen anima secundum aliam rationem est pars? iv, 101, a et b.
- Materia cui primo imprimitur forma, est principium individuationis formarum, non autem aliæ materiæ superinductæ. iv, 103, b, in fine.
- Materia rei corporalis essentialiter distinguitur a qualibet forma substantiali. iv, 104, b.
- Quæ sit participatio formæ a materia; et quodnam sit esse materiæ? iv, 109, a.
- In materia est potentia passiva, et nullomodo activa, etiam secundum Commentatorem. iv, 113, b, in fine, et inde.
- Potentia materiæ duplex invenitur. iv, 116, a.
- Quid sit formam præcedere in materia? iv, 120, b.
- Non educitur de potentia materiæ anima intellectiva. iv, 122, a.
- Cur materia non dicatur educi de potentia formæ? iv, 122, a.
- Materia dicit et habet propriam rationem. iv, 122, b.
- Non materiam sensibilem, sed solum intelligibilem, claudit in sua ratione quantitas. iv, 124, a.
- Prima dispositio materiæ est quantitas. iv, 126, b = vi, 250, a.
- Esse actualitatem materiam, non virtute prioris actus, sed per seipsum. iv, 151, a.
- Non est ponenda in materia potentia, nisi ad formam substantialem. iv, 157, b.
- Licet forma particularis sit tota in qualibet parte materiæ, et materia particularis similiter sub qualibet parte formæ, non tamen proportionaliter forma et materia communis. iv, 158, a, circa finem, b-159, a.
- Unde habet materia quod sit simul capax plurium formarum substantialium? iv, 159, a.
- A materia et a forma causatur omne accidens naturale. iv, 160, a.
- Utrum absque additione materiæ possit agens naturale facere de parvo magnum? iv, 164, b, et inde-168, a, et inde.
- Materia non est in potentia aut indifferens ad omnem quantitatem, sed solum secundum exigentiam formæ naturalis. iv, 169, b, et inde.
- Nec ad tot, nec ad tanta, est in potentia materia modica, et materia multa. iv, 170, b.
- Majus est facere de modica materia illud quod requirit magnam, quam tale quid facere de nihilo. iv, 171, a.
- Materia in qua coincidit cum efficiente, non autem ex qua. iv, 221, a, circa finem.
- Ex necessitate materiæ consequitur mors in homine. iv, 328, a et b.
- Defectus materiæ quomodo possit in defectum animæ rationalis? iv, 349, b, et inde-355, b.
- Ex materia et forma fit per se unum; et istud est aliud a materia et forma. v, 25, a et b.
- Ex unione materiæ et formæ semper resultat compositum. v, 71, b.
- Unio, vel unitas, seu communicatio materiæ ad formam est prior secundum aliquam causalitatem ipso composito; non tamen esse potest, non existente composito. v, 82, b-83, b, in fine, et inde.
- Materia prima, denudata a quacumque forma, non est assumptibilis a Verbo. v, 109, b.
- Materia, sicut et forma, et *esse*, pertinet reductive ad genus substantiæ. v, 110, b, circa finem.
- Quæ et qualis sit materia matrimonii? vi, 18, a et b-497, a, et inde.
- Qualis contactus materiæ requiritur in usu sacramentorum? vi, 20, b, et inde.
- Dupliciter virtus creata supponit materiam in qua operatur. vi, 30, a-98, b, circa finem.
- In materia non sanctificata non remanet virtus sacramentalis post usum sacramenti. vi, 38, a.
- Materia corporalis est instrumentum gratiæ. vi, 139, a, circa finem.
- De materia Eucharistiæ. vi, 153, b-154, a et b.

Præjacens materia, in qua mixta resolvuntur, quæ? vi, 221, b.
 Usque ad variationem materiæ non potest pertingere naturalis mutatio, bene vero divina operatio. vi, 223, a.
 In quonam sensu potest dici in Eucharistia materiam et formam panis converti in materiam et formam corporis Christi? vi, 242, a, in fine, b.
 Utrum, corruptis speciebus in Eucharistia, adveniat nova materia, quæ sit subiectum formæ substantialis geniti ex illis? vi, 259, a, in fine-274, a, in fine, et inde.
 Materia geniti ex speciebus sacramentalibus erat in potentia obediuntiali in eis. vi, 275, a.
 Partes materiæ non ponuntur in diffinitione totius, sed magis e converso. vi, 284, a.
 Propria materia sacramenti poenitentiae sunt peccata; proxima vero ejus materia sunt actus poenitentis. vi, 295, a et b.
 Quænam est materia extremæ unctionis? vi, 453, b.
 Materia quorundam sacramentorum duplici sanctificatione sanctificatur. vi, 462, b.
 Non remanet amplius in potentia naturali materiæ, sed in obediuntiali tantum, forma destructa vel annihilata. vii, 11, a-16, b.
 Habere eandem materiam quam prius, est requisitum ad identitatem resurgentis; et si anima Petri informaret materiam corporis Pauli, non esset idem Petrus qui prius. vii, 52, a, in fine, b.
 Qualiter materia sit una vel plures, et a quibus, et quot modis? vii, 56, b, et inde-59, a.
 Materia carnis, quæ fuit de veritate humanæ naturæ in diversis, ad quem pertinebit tempore resurrectionis? vii, 60, a, et inde.
 In materia tria causantur a forma. vii, 83, b.
 Impossibile est quod corporum corruptibilium et incorruptibilium per naturam sit una materia. vii, 133, a.
 Ad inductionem formæ in materia diversimode concurrunt diversa agentia et diversa patientia. vii, 273, b.

MATERIALE

Materiale objectum potentie cognoscitive, seu habitus, quid? i, 47, a.
 Materiale in electione pertinet ad voluntatem. Quis sensus? i, 93, b.
 Materialis substantia convenit cum immateriali in genere logico, non tamen in genere physico. i, 136, b, in fine.
 Quidditas rei materialis, quid? i, 137, a-229, b.
 Differentia inter materiale esse et immateriale in viventibus inferioribus. i, 195, a.
 Materiale significatum nominis, quid? i, 222, a.
 In materialibus substantiis differt quod quid est et illud cujus est. i, 230, a.
 Materiale in tempore, quid? ii, 4, b-8, a, in fine = iii, 197, a.
 Solummodo in rebus materialibus inveniuntur numerus qui est species quantitatis, et unitas quæ est principium ejus. ii, 187, a, in fine.
 Utrum materialis substantia sit singularis formaliter per quantitatem? iii, 210, b, et inde-229, b, et inde.
 Inter esse materiale, et esse immateriale, medium per se, et non per comparisonem ad hoc vel illud subiectum, est esse sensatum, et esse imaginabile. iii, 291, a-297, a.
 Quid est materiale in virginitate? iv, 177, a et b.
 Materialis causa et efficiens non coincidunt in unum numero. Quis sensus? iv, 221, a-228, b.
 Solummodo in genere materialis causæ potest creatura esse causa totalis. iv, 251, b.
 Non secundum id quod est materiale in virtutibus accipitur earum connexio. iv, 269, b, circa finem.
 Quid est materiale in peccato originali, et in peccato actuali? iv, 331, a-343, a et b-344, a = vi, 314, a.
 In rebus materialibus, communissimus modus unitatis est unitas continuitatis. v, 23, b.

Subiectum in propositione teneri materialiter, quid? v, 158, a.
 Aliquid materiale, et aliquid formale, est in virtutibus cardinalibus. v, 392, a.
 Ad materiale causam quænam dispositio reducitur? vi, 441, a.
 Estne materialis ignis inferni; et quid de hoc opinantur sancti? vii, 111, a-114, a.

MATRIMONIUM

Utrum cum actu matrimonii potuisset stare integritas mentis, in statu innocentie? iv, 174, b-176, a, et inde.
 In sacramento matrimonii est materiale elementum. vi, 15 b, in fine.
 In sacramento matrimonii est significatio ex divina institutione; et sunt etiam illa tria quæ sunt in aliis sacramentis, scilicet sacramentum tantum, res et sacramentum, res; et quid sint hæc in eo? vi, 16, a-496, b.
 Ad formam sacramenti matrimonii requiruntur verba, vel qualiscumque consensus expressio; et benedictio sacerdotalis non est de essentia ejus. vi, 17, b-18, a.
 Quæ et qualis sit materia sacramenti matrimonii? vi, 18, a et b-497, a, et inde-501, b.
 In sacramento matrimonii non univoce dicitur res sacramenti cum rebus aliorum sacramentorum. vi, 18, b.
 Virtus sacramentalis, in sacramento matrimonii, in quo sit subjective, et quid operetur? vi, 53, a.
 In sacramento matrimonii, virtus sacramentalis cadit sub dispositione prælatorum. vi, 105, b, circa finem.
 Quare ordinatio humani statuti est de necessitate sacramenti matrimonii potius quam aliorum sacramentorum? vi, 140, b-499, b, et inde.
 Matrimonium, ratione diversorum, fuit diversis temporibus et diversimode institutum. vi, 355, a.
 Potest Papa dispensare clericum in sacris, ut possit contrahere matrimonium. vi, 429, b.
 Matrimonium est vere et realiter sacramentum. vi, 487, b.
 Sacramentum matrimonii confert gratiam. vi, 487, b.
 Matrimonium, quantum ad illud quod est res et sacramentum, essentialiter est quedam relatio de genere conjunctionis. vi, 488, a-503, b, in fine.
 Utrum matrimonium dicatur univoce cum aliis sacramentis novæ legis? vi, 489, a, et inde-494, a, et inde.
 Utrum matrimonium conferat gratiam non habenti, et augeat habenti? vi, 490, a-498, a, et inde.
 Utrum matrimonium infidelium, et postea conversorum ad fidem, fuerit sacramentum in statu infidelitatis eorum? vi, 490, a-500, b.
 Utrum matrimonium sit relatio realis? vi, 492, a, circa finem-503, b.
 Utrum vinculum matrimonii sit quedam absoluta dispositio, in corpore subjective? vi, 492, b-504, a.
 Utrum vinculum matrimonii sit subjective in anima? vi, 492, b, in fine, et inde-504, a, in fine.
 Utrum vinculum matrimonii solvatur per mortem alterius conjugum? vi, 493, a-504, b.
 Matrimonium non est ita perfectum sacramentum sicut alia, licet sit proprie et univoce sacramentum cum aliis sacramentis novæ legis. vi, 494, b.
 Sacramentum matrimonii est signum sacre rei contentæ, et non contentæ; et quid utraque? vi, 496, b.
 Melius est nubere quam uri (I Corinth., 7). Quis sensus? vi, 498, b-511, b.
 Matrimonium confert aliquam gratiam ex opere operato, quam non confert continentia. vi, 498, b.
 Matrimonio junctus potest esse melior quam virgo duplici ratione; et virginitas Johanne non præfertur matrimonio Abraham, propter duo. vi, 499, a-539, a, in fine, b.
 Actus matrimonii, pro tempore isto, repugnat statui perfectionis, non autem perfectioni. vi, 499, a, in fine, b.

Ornatus, qui imprimitur in anima per sacramentum matrimonii, quid, secundum Petrum de Palude? vi, 500, a.
 Matrimonium infidelium est verum matrimonium, sed non est verum sacramentum; sed ratum habentibus in conversione sua statim imprimitur ornatus. vi, 500, b.
 Matrimonium non est præcise de dictamine rationis naturalis. vi, 501, a.
 Quare matrimonium possit celebrari sine ministro Ecclesiae? vi, 501, a.
 In sacramento matrimonii, actus contrahentium sunt loco materiae et formae. Quis sensus? vi, 501, b.
 Licet matrimonium sit sacramentum, tamen pro eo pretium accipere, in quantum est in officium naturae, non est illicitum. vi, 502, b, circa finem.
 Matrimonium debet habere aliqua bona excusantia illud; et haec bona sunt proles, fides et sacramentum. vi, 505, a.
 Per praedicta bona actus matrimonii excusatur a peccato, et non sine illis. vi, 505, a.
 Solum duobus modis actus matrimonii excusatur a peccato. vi, 505, b.
 Verum matrimonium contraxit Beata Virgo. vi, 506, a.
 Quae sit prima et secunda perfectio matrimonii? vi, 506, a, in fine, b.
 Matrimonium Beatae Mariae Virginis fuit licitum, nec indiget aliqua excusatione, sicut alia. vi, 506, b.
 Utrum matrimonium debeat habere aliqua bona excusantia actum, propter damnum rationis quod homo in illo actu incurrit? vi, 507, b-509, b.
 Actus matrimonii, materialiter sumptus, indiget excusatione extrinseca; formaliter vero, intrinseca. vi, 510, b, in fine.
 Matrimonium per se ordinatur ad satisfaciendum alienae petitioni, et non propriae necessitati. vi, 511, b.
 Teneturne matrimonium contrahere, ille qui, post sponsalia iuramento firmata, vovit absolute servare virginitatem? vi, 514, a et b.
 Bona excusantia matrimonium sunt fines matrimonii diversimode. vi, 515, b.
 Votum solenne impedit matrimonium contrahendum, et dirimit contractum. vi, 516, b.
 Ordo sacer impedit matrimonium contrahendum, et dirimit contractum; apud Graecos tamen et Orientales, non dirimit contractum. vi, 517, a.
 Utrum matrimonium impediatur per sacros ordines ex hoc quod habent annexum votum continentiae? vi, 525, a-540, b.
 Vinculum matrimonii aliter obligat ad actum conjugalem quam religio ad continentiam. vi, 537, a.

MEDIUM

Medium quo aliquid est cognoscibile, dicitur ratio cognoscibilis. i, 19, b.
 Non oportet omne quod est medium in syllogismo, habere conceptum objectalem unum, plus quam unitate attributionis. i, 143, a.
 De identitate extremorum in medio. i, 152, a et b.
 Media sunt composita ex contrariis, secundum Commentatorem, et e converso. ii, 119, b, et inde.
 Duplex medium inter scientiam Dei et rem causatam ab ipso. ii, 397, a.
 Utrum ex ratione medii scientia dicatur universalis vel particularis? ii, 401, b-404, b.
 Quomodo divina essentia sit medium quo Deus cognoscit creaturas? ii, 404, b.
 Cur, nisi prius agat in medium, non potest agens agere in distans? ii, 436, a.
 Quomodo accipitur medium in iustitia commutativa, et in distributiva? ii, 572, a et b.

De extremo ad extremum non venit nisi per medium.
 Quis sensus? iii, 296, b.
 Caro est medium in sensu tactus. iii, 297, a.
 Medium, tam in visione corporali quam intellectuali, est triplex. iii, 300, b-310, b = iv, 189, b, in fine = v, 203, a, in fine.
 Inter duo instantia temporis discreti non necessario medium cadit, sui vel alterius generis. iii, 360, a, circa finem, b.
 Est dare medium inter facere aliquid sapienter et facere stulte. iii, 372, a.
 Medium, quid? iii, 381, b.
 Esse medium inter substantiam et accidens, implicat contradictionem; et medium non est nisi inter ea quae sunt ejusdem generis. iv, 52, a.
 Duplex est medium. iv, 199, a, circa finem = vii, 141, a.
 Nullum accidens disponens potentiam, seu cum ea concurrans ad actum producendum, est medium recipiendi eundem actum in potentia. iv, 226, a.
 Ex qualitatibus contrariis in mixto fit una qualitas media. iv, 338, b.
 Quomodo inveniatur medium in privative oppositis? iv, 461, a.
 Triplici medio indiget homo, post peccatum, ad videndum Deum. v, 203, b.
 Duplex est medium in delectatione et fruitione. v, 347, a.
 Medium inter unita triplex esse contingit. vi, 171, b, circa finem.
 Medium non eodem modo accipitur in iustitia et in aliis virtutibus. vi, 306, b.
 Implicat contradictionem quod corpus transferatur de loco ad locum, non transeundo per medium. vii, 279, a.

MELIUS

Non omne illud est melius, cujus oppositum est pejus. i, 86, b.
 Contingit voluntatem secundum se fieri meliorem in bonis tripliciter. iv, 476, b.

MEMBRUM

Hominem absque membris organicis Deus non potest facere. ii, 515, a-519, a.
 Utrum corporalis membri integritas sit materiale in virginitate? iv, 175, a-177, a.
 Motus membrorum est ab anima, mediante corde et ejus motu. vii, 284, b.

MEMORIA

Memoria, in parte intellectiva, non est potentia distincta realiter ab intellectu, sed solum secundum habitudines diversas. i, 196, a.
 Utrum memoria dicat intellectum habitualiter retinentem notitiam objecti? i, 203, a-219, b.
 Memoria, intelligentia et voluntas sunt una vita, una mens, una essentia. Quis sensus? i, 216, a.
 De ratione memoriae non est activitas. i, 219, b.
 Non univoce dicitur memoria in nobis et in Deo. i, 219, b.
 Memoria est pars praevidentiae. v, 437, b.

MENDACIUM

Falsum est quod omne mendacium facti sit levius quolibet mendacio verbi. vi, 383, b.
 Mendacium non est semper peccatum mortale. vi, 383, b.
 Non officiosum, sed perniciosum, debet dici mendacium illius qui fide confitetur. vi, 384, a.

MENS

Mens, prout est in ea imago Trinitatis, non est idem quod anima, aut quod memoria, aut quod intelligentia. i, 197, a.

Nomine mentis, prout in ea est imago Trinitatis, quid? et quomodo comparetur mens ad potentias animæ intellectivæ? I, 197, a.

Mens multipliciter. I, 197, a, in fine, b.

Dupliciter est in mente nostra imago Trinitatis. I, 198, a.

Mens nostra singulare directe cognoscere non potest. II, 389, b, circa finem.

Mens nostra singularibus se immiscet, inquantum continuatur viribus sensitivis, quæ circa singularia versantur; quæ quidem continuatio contingit dupliciter. II, 390, a.

Non in mente distinguuntur videre et audire. III, 494, a.

De mentis integritate, quam importat virginitas. IV, 173, a-176, a.

Mentis cæcitas oritur ex luxuria. V, 432, b, circa finem.

Mens, dum se cogitat, ponit se ante se, et geminat se (August., 14, de Trinitate). Quis sensus? VII, 232, a.

MENSURA

Mensura omnium colorum est albedo. Quomodo? I, 166, b.

Æternitas est mensura. Quis sensus? II, 4, b.

Æternitas est mensura omnis durationis, excedens et inadaequata. II, 9, b.

Per quid principaliter unum habeat rationem primæ mensuræ? II, 206, a.

Non eadem mensura durationis est propria Deo, angelo, et corruptibilibus. II, 429, a.

Infinitum non est mensura suarum partium. II, 539, a.

Locus est mensura. Quis sensus? III, 142, a.

Duobus modis potest aliquid esse mensura alicujus; et quomodo mobile est mensura motus? III, 148, b.

Nullum corpus est mensura, nisi per motum; nec motus, nisi per tempus; et mensuram sufficit esse notio-rem mensurato quantum ad quia est. III, 178, a.

Non datur unum primum et principale tempus discretum, quod sit mensura omnium cogitationum aut affectionum angelorum. III, 182, a.

Ad rationem mensuræ sufficit habere rationem causalitatis formalis respectu mensuratorum, scilicet quod sit quid simplicius illis; ratio autem causæ efficientis accedit mensuræ ut sic. III, 193, b.

Falsum est nullum infinitum habere mensuram, et omnem mensuram durationis esse imaginandam ad modum quanti partibilis. III, 197, a, in fine, b.

Quomodo ratio recta et lex divina sint mensuræ dantes actui rectitudinem? IV, 411, a-415, b, et inde.

Ad rationem mensuræ non requiritur efficere, sed sufficit ostendere rectitudinem; et quomodo objectum, vel circumstantia, sit mensura actus humani? IV, 416, a.

Duplex est mensura actuum humanorum. V, 338, a.

MERCENARIUM, MERCES

Mercenarium, quid? V, 270, b.

Merces, quid, et quorum? Et quomodo habens charitatem possit vel non possit habere oculum ad mercedem? V, 357, a.

MERERI, MERITUM

Qualiter possit esse meritum in appetitu beatitudinis? I, 141, b=III, 349, b, et inde=VII, 185, a.

Meritorius actus necessario requirit gratiam creatam in anima illum eliciente. II, 71, a.

Opus nostrum habet rationem meriti ex duobus. II, 83, a=IV, 270, b-281, b=v, 264, b, circa finem.

Quid est opus aliquod esse de condigno meritorium vite æternæ? II, 86, b, circa finem-88, b, circa finem, et inde.

Meritum, quid? II, 91, b=VI, 326, b, in fine.

Ad meritum tria. II, 91, b=IV, 282, a.

De meritis relate ad prædestinationem, II, 498, b, et inde.

Utrum angelus potuerit mereri in primo instanti suæ creationis? III, 344, b-356, b.

An diabolus aliquando meruerit? III, 357, b, et inde.

Omnes angeli, in primo instanti, meruerunt, diligendo Deum super omnia; sed prædictum meritum fuit improprie meritum. III, 358, a, et inde-457, a.

Angeli proprie meruerunt suam beatitudinem supernaturalem. III, 361, b.

Idem actus liberi arbitrii potest esse præparatio ad gratiam, meritum gloriæ, et actus fruitionis. III, 362, a, in fine.

Possibile fuit angelum mereri suam beatitudinem in primo instanti suæ creationis. III, 363, a.

Utrum actus meritorius possit fieri in instanti? III, 364, b-369, a.

Quæ impotentia tollat vel non tollat meritum? III, 369, b.

Aliquis pro aliqua mensura temporis potest mereri, pro qua non potest justitiam amittere. III, 370, a.

Quomodo meritum stat cum dilectione qua diligimus Deum et nos naturaliter? III, 443, a et b=VII, 185, a.

Diabolus non potest habere actum meritorium. III, 445, b.

Post diem iudicii non erit meritum, neque demeritum. III, 448, b.

Non cadit sub præcepto semper mereri. III, 452, a.

Ad meritum actus exterioris sufficit virtualis continuatio attentionis. IV, 244, b.

Meritum et demeritum sunt in voluntate. Quis sensus? IV, 270, b.

Meritum principaliter attribuitur charitati, ita quod nullus actus aliarum virtutum est meritorius, nisi imperetur a charitate. IV, 271, a=v, 271, b, et inde.

Existens in gratia, potest per illam mereri gloriam de condigno. IV, 273, a.

Meritum duplex: congrui videlicet, et condigni. IV, 273, b=VI, 327, a.

Utrum redditio præmii pro merito pertineat ad justitiam distributivam? IV, 274, a-276, a.

In præmiatione actus meritorii, prout procedit ex gratia et instinctu Spiritus Sancti, servatur justitia commutativa, non solum secundum quid, sed simpliciter. IV, 278, a.

Si Deus non redderet promissam gloriam pro meritis, esset injustus. IV, 279, a et b-280, a.

Meritum interpretatum, quid? IV, 282, a.

Estne indifferens ad meritorium et demeritorium, actus humanus, secundum individuum consideratus, in habente gratiam? IV, 454, b, in fine, et inde.

Ad hoc quod sit meritorius actus habentis charitatem, non requiritur quod actu referatur ad Deum. IV, 455, a.

Non sufficit ad meritum habitualis ordinatio actus in Deum. IV, 460, a, in fine.

Meritum Christi eodem modo est sufficiens pro infinitis hominibus sicut ejus satisfactio, ac eandem infinitatem habet quam et ejus satisfactio; et, quantum ad duo, istud meritum excedit nostrum meritum. V, 260, b.

Meritum Christi, quantum ad sufficientiam, æqualiter se habet ad omnes; non autem quantum ad ultimam efficaciam. V, 261, a, et inde.

Utrum meritum Christi fuerit aliquo modo infinitum? V, 262, a, et inde-264, b, et inde.

Merito condigni nullus potest alicui mereri primam gratiam. V, 265, a.

Idem actus in Christo fuit meritum et præmium, sed solum dum esset viator; et in angelis meritum non præcessit præmium tempore, sed natura. V, 270, a.

Non omnis actus meritorius ordinatur ad præmium respectu cuius est meritorius, sicut ad finem. V, 270, b-271, a.

Quid sibi Christus meruerit, et quid nobis? V, 271, a.

Non est dignius merito omne præmium. V, 271, a, in fine.

Non semper, nec omnia illa per quæ quis meretur, pertinent ad statum viatoris; sed quædam ad statum etiam comprehensoris. V, 271, b.